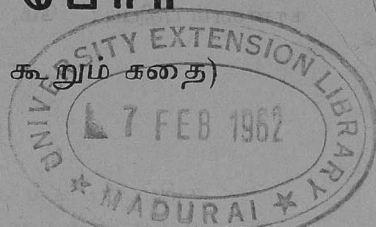

கலிங்கப் போர்

(கலிங்கத்துப் பரணி கூறும் கதை)

Printed on Double Crown White Printing Paper, 28 lbs.)

1531

வித்துவான் அ. நாராயணசாமி

தலைமைத் தமிழாசிரியர்

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மிஷன் உயர்நிலைப்பள்ளி

தியாகராயநகர், சென்னை.

[Approved by the Madras Text Book Committee, as suitable for class use, Non-Detailed study, vide page 22, List of Approved Books, dated 13-5-1959]

Univ. Grants Commission

மீளாட்சி புத்தக நிலையம்

60 மேலக்கோபுரவாசல்

மதுரை

உமாதேவன் அண்டு கம்பெனி

தேனும்பேட்டை, சென்னை - 18.

மை]

1961

[விலை ரூ.பை. 90

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1957

நான்காம் பதிப்பு: மே, 1961

மு க வு ரை

தமிழ் நாட்டில் சங்க காலத்திற்குப் பிறகு, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் பெரும் கவிச் செல்வங்கள் பல எழுந்து நாட்டின் இலக்கியத்தை வளம்படுத்தின. சயங்கொண்டார் இயற்றிய கலிங்கத்துப் பரணி, ஒட்டக்கூத்தர் யாத்த நக்கயாகப் பரணி, கம்பர் இயற்றிய இராமாயணம் ஆகிய பெருங்காப்பியங்கள் இக்காலத்து எழுந்தவையே.

மேற்குறிப்பிட்ட இரு பரணி நூல்களுள் கலிங்கத்துப் பரணி காலத்தினால் முற்பட்டது ; கவிதைச் சிறப்பில் ஈடு இணையற்றது. மற்ற பரணி நூலை யாத்த ஒட்டக்கூத்தரே அதை மனமுவந்து புகழ்ந்துள்ளார்.

கலிங்கத்துப் பரணி, சோழப் பேரரசு மிக உயரிய நிலையில் இருந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு போரை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த நூலாகும். அந்நூலின் வாயிலாக வெளியிடப் பெறும் வரலாறே இச்சிறு நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதன் மூலம் மாணவர்க்கு மூல நூலின் இலக்கியச் சிறப்பை உணர்த்தி, அதை மேலும் விரிவாகப் பயிலும் அவாவை அவர்கள் மனத்தில் எழுச் செய்ய வேண்டும் என்னும் நோக்கமே என்னை இம்முயற்சியில் ஈடுபடச் செய்தது. இந்நோக்கம் ஈடேறும் என்று நம்புகின்றேன்.

தியாகராயநகர், }
23—12—57. }

அ. நாராயணசாமி

பொருளும் பக்கமும்

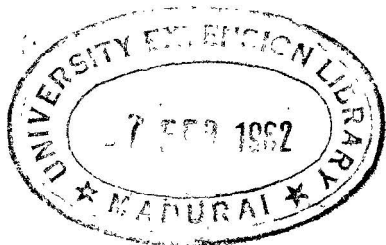
முன்னுரை	...	1
1. சோழர் பரம்பரையும் குலோத்துங்கன் இளமையும்	...	3
2. அரியணையேறலும் அரசாட்சியும்	...	14
3. கருணாகரத் தொண்டைமான்	30
4. காஞ்சியில் குலோத்துங்கன்	...	34
5. படையெழுச்சி	...	43
6. கலிங்கப் போர்	...	51
7. பரணியும் பரிசிலும்	...	64

நாட்டு வணக்கம்

ஐன கண மன அதிநாயக ஜெயஹே
பாரத பாக்ய விதாதா
பஞ்சாப ஸிந்து குஜராத மராட்டா
த்ராவிட உத்கல் வங்கா
விந்திய ஹிமாசல யமுனா கங்கா
உச்சல ஜலதி தரங்கா
தவசுப நாமே ஜாகே
தவசுப ஆசிஷ மாங்கே
காயே தவ ஜய காதா
ஐன கண மங்கள தாயக ஜய ஹே
பாரத பாக்ய விதாதா
ஜயஹே! ஜயஹே! ஜயஹே!
ஜய ஜய ஜய ஜயஹே!

நாட்டு வணக்கம் - பொருள்

இந்தியாவின் சுகதுக்கங்களை நிர்ணயிக்கிற நீதான்
மக்கள் எல்லாருடைய மனத்திலும் ஆட்சி செலுத்துகிறாய்.
நின் திருநாமம் பஞ்சாப்பையும் சிந்துவையும்
குஜராதையும் மஹாராஷ்டிரத்தையும்
திராவிடத்தையும் ஒரிஸாவையும் வங்காளத்தையும்
உள்ளக் கிளர்ச்சியடையச் செய்கிறது.
அது விந்திய ஹிமாலய மலைகளில் எதிரொலிக்கிறது ;
யமுனை, கங்கை நதிகளின் இன்ப நாதத்தில் கலக்கிறது ;
இந்தியக் கடல் அலைகளால் ஐபிக்கப்படுகிறது.
அவை நின் ஆசியை வேண்டுகின்றன ; நின் புகழைப்
[பாடுகின்றன.
இந்தியாவின் சுகதுக்கங்களை நிர்ணயிக்கிற உனக்கு
வெற்றி, வெற்றி, வெற்றி !

கலிங்கப் போர்

(கலிங்கத்துப் பரணியின் கதை)

முன்னுரை

நாவலர் போற்றும் தமிழ் நாட்டில் பல பெரும் புலவர்கள் தோன்றித் தமிழ் இலக்கியத்தை வளம் படுத்தியுள்ளனர். அப்புலவர் பெருமக்களுள் மூன்று புலவர்கள் சிறப்பாக வைத்து மதிக்கப்பெற்று வருபவர்கள். அவர்கள் கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், சயங்கொண்டார் என்பாரேயாவர். சோழ நாட்டில் தோன்றிய இம்மூவரும் 'கவிச் சக்கரவர்த்திகள்' என்று அழைக்கப்படும் பெருமை வாய்ந்தவர்கள்.

இவர்களுள் சயங்கொண்டார், காலத்தால் மற்ற இருவருக்கும் முற்பட்டவர். அவர் எழுதிய 'கலிங்கத்துப் பரணி' என்னும் நூல் சோழ வேந்தனாகிய முதற்குலோத்துங்கனுக்கும் கலிங்க வேந்தனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த போரைப் பற்றியது. குலோத்துங்கன் ஆணைப்படி அவனது தானைத் தலைவனான கருணாகரத் தொண்டைமான் பெரும்படையுடன்

கலிங்கம் சென்று, போரை நடத்திப் பெரு வெற்றி கண்டான்.

இந்நூல் அவ்வெற்றியைச் சிறப்பிக்கும்பொருட்டு எழுந்தது. இதில் முதற்குலோத்துங்கன் வரை சோழ அரசர் பரம்பரையைப் பற்றிய வரலாறுகளும், அவர்களோடு தொடர்பு கொண்ட வேறு பல வேந்தர்களைப் பற்றிய அரிய குறிப்புக்களும் காணக்கிடக்கின்றன. அன்றியும், அக்காலப் போர் முறை, அரசியல், பண்பாடு முதலியவற்றை அறிதற்கும் இந்நூல் பெரிதும் துணை புரிகின்றது.

‘பரணி’ என்பது தமிழ்ப் பிரபந்த வகைகளுள் ஒன்று. பரணி நூல்களுள் இணையற்ற சிறப்பு வாய்ந்தது கலிங்கத்துப் பரணியாகும்.

‘பரணி’ என்னும் பிரபந்த வகையின் இலக்கண விளக்கமும், இந்நூலின் சிறப்பியல்புகளும் பிறிதோரிடத்தில் ‘பரணியும் பரிசிலும்’ என்னும் பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளன.

இப்பரணி வாயிலாக வெளியிடப்பெறும் சரிதை, முதலூலில் கண்டுள்ள வரலாறுகட்கிணங்க ஈண்டுக் கூறப்படுகின்றது.

1. சோழர் பரம்பரையும் குலோத்துங்கன் இளமையும்

‘சோழ வளநாடு சோறுடைத்து’ என்று சான் றோரால் புகழப்பட்ட பெருமை வாய்ந்த நாடு சோழ நாடாகும். இந்நாடு வற்றா வளஞ்சுரக்கும் காவிரி நதி பாய்வதால் என்றும் வறுமையின்றித் திகழ்கின்றது. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த சோழ நாட்டை ஆதிக் காலம் தொட்டுப் பெருமை வாய்ந்த சோழ மன்னர்கள் பலர் ஆண்டு வந்தனர்.

சோழ மன்னர்களைச் சூரியனுடைய வழித்தோன் றல்கள் என்று கூறுவர். சோழர்கள் ஆதியில் உறை யூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம் ஆகிய இடங்களைத் தலை நகரங்களாகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தனர். பிற்காலச் சோழ மன்னர்கள் தஞ்சாவூரையும், கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தையும் தலைநகரங்களாகக் கொண்டனர். சோழ மன்னர்கள் புலிக் கொடியையும், ஆத்தி மாலையையும் தமக்குச் சின்னமாக அமைத்துக்கொண் டனர்.

அருக்கனுடைய மரபில் உதித்த மனுச் சோழன் என்பான் அறநிலை தவருது ஆண்டான். இவன் தன் மகன் பசுவின் கன்றைக் கொன்ற காரணத்தால்,

அவனைத் தேர்க்காலில் இட்டு நீதியை நிலைநாட்டிப் புகழைப் பரப்பி மறைந்தான். பிறகு புரஞ்சயன், சிபி, காந்தன் முதலிய பல சோழ அரசர்கள் தோன்றிச் சோழ நாட்டை ஆண்டனர் என்று புலவர் கூறுவர்.

சிபி என்பான் ஒரு புருவின் உயிரைக் காக்கும் பொருட்டுத் தன் தசையை அரிந்து வைத்துத் தானும் துலையில் ஏறி நின்று அறத்தை நிலை நாட்டினான். சுராதிராசன் என்னும் வேந்தன் சோழ மண்டலத்தை முறைப்படுத்தி அமைத்ததாகக் கூறுவர். இதனைக் கலிங்கத்துப் பரணி ஆசிரியர் சயங்கொண்டார்,

“ சுராதிராசன்முதலாகவரு சோழன் முனநாள்
சோழ மண்டலமமைத்தபிறகேழுலகையும்,”

என்று பாடியுள்ளார். இவர்கட்குப் பிற்காலத்தில் காந்தன் என்னும் சோழ மன்னன் சோனாட்டைச் சிறப்புடன் ஆண்டான். இவ்வேந்தன் குடகு மலையைக் குடைந்து, காவிரியாற்றைத் தமிழ் நாட்டிற்குக் கொணர்ந்ததாகக் கூறுவர்.

தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோட்செம்பியன் என்பான் வானத்தில் அசைந்துகொண்டிருந்த மூன்று மதில்களை அழித்தனன் என்றும், பின்னர் சோழ மன்னன் ஒருவன் பாரதப் போர் நிகழ்ந்த காலத்தில் பாண்டவர்களுடைய படைகட்கு உணவளித்தனன் என்றும் கூறுவர். இவ்வாறு தொன்மைவாய்ந்த சோழர்களுடைய பெருமைகள் மகத நாட்டை ஆண்ட அசோகனது கல் வெட்டுக்களாலும், மேல் நாட்டினின்றும் இந்திய நாடு போந்த

யவன ஆசிரியரான தாலமி என்பவரது வரலாற்றுக் குறிப்புக்களாலும் அறியப்படுகின்றன.

ஆதிக் காலத்துக்குப் பின் சங்க காலமாகிய இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை ஆண்ட சோழ மன்னர்களுடைய வரலாறுகளும், அவர்களுடைய பெருமைகளும் கடைச் சங்கப் புலவர்கள் எழுதிய செய்யுட்களால் அறியப்படுகின்றன. அவற்றிற்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கும் நூல்கள் பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்பன. இக்காலத்து ஆண்ட வேந்தர்களுள் கரிகாலன், நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி, செங்கணன் முதலியோர் சிறப்புடன் விளங்கினர்.

கரிகாலன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைத் தலை நகராகக் கொண்டு ஆண்டான். இவ்வேந்தன் இமயம் வரை படையெடுத்துச் சென்று வெற்றி பெற்றுத் திரும்பினான். கலிங்கத்துப் பரணி ஆசிரியர் இவனுடைய புகழை மிக விரிவாகக் கூறியுள்ளார். இவன் இமயம் சென்று, அங்குப் புலிக் கொடியை நாட்டிச் செண்டு பொறித்துத் திரும்பினன் என்று கூறுவர். இவ்வேந்தன் காவிரி ஆற்றின் இரு மருங்கிலும் கரைகளைக் கட்டி அமைத்துச் சோண்ட்டில் சாகுபடிக்கேற்ற வசதிகளைச் செய்தான். இவனுடைய பெருமைகளை அறிந்த மக்கள் இவனைக் கரிகாற் பெருவளத்தான் என்றும், திருமாவளவன் என்றும் கூறுவர். பத்துப்பாட்டில் உள்ள பொருநர் ஆற்றுப் படை, பட்டினப்பாலை என்னும் நூல்கள் இவனுடைய அரசாட்சிச் சிறப்பு, வாணிபம் முதலியவற்றை எடுத்துக் காட்டுவனவாகும். பட்டினப்பாலை பாடிய கடிய

லூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்னும் புலவருக்கு இவன் பதினாறு லட்சம் பொன் அளித்து அந்நூலைக் கொண்டான் என்று சயங்கொண்டார் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு சிறப்புடன் ஆண்ட கரிகாலனுக்குப் பின்னர் உதித்த வழித் தோன்றல்களில் ஒருவனாகிய பெருநற்கிள்ளி என்பான் உறையூரில் கண்ணகிக்குக் கோட்டம் அமைத்ததாகக் கூறுவர்.

கோச்செங்கணன் என்னும் வேந்தன் சேரன் கணைக்கால் இரும்பொறை என்பானை வென்று, அவனைச் சிறை செய்தான். சேர வேந்தனாகிய இரும்பொறையை விடுதலை செய்யும்பொருட்டும், இவ்வேந்தனுடைய புகழைப் பரப்புவதற்கும் எழுந்த நூலை பொய்கையார் என்னும் புலவர் பாடிய களவழி நாற்பத்தாகும். இந்நூலைக் கேட்டுக் களிப்புற்ற செங்கணன் சேரனைச் சிறை விடுத்து, அவன் நாட்டையும் அவனுக்கு வழங்கினன் என்பார்.

இவ்வாறு, கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டுவரை சோழ மன்னர்கள் பலர் சிறப்புடன் ஆண்டு வந்தனர். ஆனால், சோழ மன்னர்களுடைய ஆட்சி வீழ்ச்சியுறுதற்குரிய காலம் எய்தியது. நான்காம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் பல்லவ வேந்தர்கள் போர் விருப்பம் உடையவர்களாகவும், வெற்றிபெறும் வீரம் படைத்தவர்களாகவும் திகழ்ந்தனர். அவர்கள் சோழ வேந்தர்களை ஒடுக்கக் கருதிப் போரிட்டு வெற்றி பெற்றனர். சோழ நாடு, தொண்டை நாடு ஆகிய நாடுகள் பல்லவர்கள் வயப்பட்டன. பல்லவர்கள் மாமல்லபுரம், காஞ்சி ஆகிய இடங்களைத் தலைநகரங்களாகக் கொண்டு ஆட்சி

புரிந்தனர். சோழ வேந்தர்கள் பல்லவ வேந்தர்கட்குத் திறை செலுத்தும் குறுநில மன்னர்களாய் இருந்தனர்.

பல்லவர்களுடைய ஆட்சி கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை தழைத்து ஓங்கியது. பிறகு அவர்களுடைய ஆட்சி நிலை குலையவும், சோழர்களுடைய ஆதிக்கம் ஓங்கவும் தோன்றினான் ஒரு மன்னன். இவனே தொண்ணூற்றாறு புண்களை மார்பில் கொண்ட விசயாலயன் என்பான். இவன் பல்லவர்களுடன் போர் புரிந்து வெற்றி பெற்றுச் சோண்டின் ஒரு பகுதியாகிய தஞ்சையைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தான். இவன் காலம் முதற்கொண்டே சோழநாடு சிறிது சிறிதாகப் பண்டைய நிலையை எய்தியது.

விசயாலயன் காலம் முதல் தஞ்சை சோழநாட்டின் தலைநகர் ஆயிற்று. இவ்வேந்தனின் மகன் ஆதித்த சோழன் என்பான் திறம் பெற்ற வேந்தனாய்த் திகழ்ந்தான். ஆதித்தன் பாண்டிய நாட்டை ஆண்ட இரண்டாம் வரகுண பாண்டியன் என்னும் வேந்தனைத் துணையாகக்கொண்டு பல்லவர்களுடன் போர் செய்தான் ; இறுதியாகத் திருப்புறம்பயம் என்னும் ஊரில் கி. பி. 880-ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த போரில் எஞ்சிய பல்லவர்களைத் தோற்கடித்தான். இவன் காலம் முதல் பல்லவ நாடு சோழ மன்னர்களுடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. பல்லவ வேந்தர்கள் குறுநில மன்னர்களாகிச் சோழ மன்னர்களுக்குத் திறை செலுத்தும் நிலையை அடைந்தனர்.

ஆதித்த சோழன் கி. பி. 907-ஆம் ஆண்டுவரை ஆண்டான். முதலாம் பராந்தகன் என்பான் ஆதித்த

சோழனுக்குப் பிறகு பட்டம் எய்தினான். இவன் பாண்டிய நாடு, ஈழ நாடு ஆகிய நாடுகளை வென்று தன்னடிப்படுத்தினான். இதனால் இவனை மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட கோப் பரகேசரி என்று கூறுவர். இம்மன்னவன் சிறந்த சிவபக்தனாய்த் திகழ்ந்தான்; தில்லை யம்பலத்தில் பொன்னைப் பொறித்து, அதை உண்மையில் பொன்னம்பலம் ஆக்கினான். இவ்வேந்தனுக்குப் பின் செந்தமிழ்ச் செல்வனும், சிறந்த சிவபக்தனுமாகிய கண்டராதித்த சோழன் என்பான் ஆண்டான். பன்னிரு திருமுறைகளுள் ஒன்பதாம் திருமுறையில் திருவிசைப்பா என்னும் நூலைப் பாடிய வேந்தன் இவனேயாவான்.

கண்டராதித்தனுக்குப் பின் அவன் இளவலாகிய அரிஞ்சயன் மகன் இரண்டாம் பாராந்தக சோழன் என்பான் பட்டம் எய்தினான். இவ்வேந்தனைச் சுந்தர சோழன் என்றும் கூறுவர். இரண்டாம் பராந்தகன் இறந்தவுடன், கண்டராதித்த சோழனுடைய மகன் உத்தம சோழன் என்பான் பட்டம் எய்தினான். இவன் இரண்டாம் பராந்தகன் மகனாகிய ஆதித்த கரிகாலனை உடன் உதவியாகக் கொண்டு ஆண்டான். ஆனால், இவன் பட்டம் எய்திய ஐந்தாவது ஆண்டில் ஆதித்த கரிகாலன் பகைவர்களால் கொல்லப்பட்டான். உத்தம சோழன் கி. பி. 985-ஆம் ஆண்டுவரை ஆண்டான். அவ்வேந்தனுக்குப்பின் இரண்டாம் பராந்தகனுடைய இரண்டாவது மகனும், சோழ நாட்டில் என்றும் அழியாதப் புகழைப் பரப்பியவனுமான இராசராச சோழன் பட்டம் எய்தினான். இம்மாவேந்தன் ஆட்சி முறை, வீரம், கொடை, கடவுள் பக்தி ஆகியவற்றில் மிகச் சிறந்து விளங்கினான்.

இராசராசன் சேர பாண்டியர்களைத் தன்னடிப் படுத்தியதோடன்றி, வடபுலத்தில் உள்ள வேந்தர்களை யும் வென்றான்; கங்க பாடி, குடபுல நாடு, கலிங்கம் முதலிய பல நாடுகளை வென்றான்; தன்னிடமிருந்த சிறந்த கப்பற்படையின் உதவியால் சிங்களத் தீவையும் வென்றான்.

வேங்கி நாடு என்பது கிருஷ்ண, கோதாவரி ஆகிய இரண்டு பேராறுகளுக்கும் இடையில் கீழ்க் கடலைச் சார்ந்த நாடாகும். இராசராசன் காலத்தில் அந்நாட்டில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. இத்தருணத்தைக் கண்டான் சோழ வேந்தன். இவன் மகன் இராசேந்திரன் என்பான் போர் வீரனாயும், போர் விருப்பம் கொண்டவனாயும் விளங்கினான். அவனை இராசராசன் கீழைச் சாளுக்கிய நாடாகிய வேங்கி நாட்டிற்குப் படைகளுடன் அனுப்பினான். அப்பொழுது வேங்கி நாட்டை விமலாதித்தன் என்னும் வேந்தன் ஆண்டு வந்தான். இராசேந்திரன் வேங்கி நாட்டிற்குப் படையெடுத்துச் சென்று அவ்வேந்தனைப் போரில் வென்றான்.; அதனோடமையாது விமலாதித்தனையும் சிறைப் பிடித்துக் கொணர்ந்தான். விமலன் தஞ்சையில் சில காலம் சிறை வைக்கப்பட்டான்.

இராசராசன் வேங்கி நாட்டையும் சோழ நாட்டையும் ஒன்றுபடுத்தக் கருதினான். ஆகவே, அவன் தன் மகன் குந்தவையை விமலாதித்தனுக்குத் திருமணம் செய்வித்து, அவனை மீண்டும் வேங்கி நாட்டு ஆட்சிக்கு உரிமையாக்கி அனுப்பினான். விமலாதித்தன் வேங்கி நாடு சென்று முறைப்படி ஆண்டான். இவ்வாறு,

கீழைச் சாளுக்கியராகிய வேங்கி நாட்டினரின் உறவு நெடுங்காலம் அழியாதிருந்ததோடு அது சோழர்களுக்குச் சிறந்த பலமும் ஆயிற்று.

இராசராசன் சைவத்தில் மிகுந்த பற்றுடையவனாக இருப்பினும், பிற மதங்களையும் ஆதரித்து வந்தான். இவன் காலத்தில் திருநாரையூரில் ஆதிசைவ குலத்தில் நம்பி என்பார் தோன்றி இருந்தார். இவ்வேந்தன் அவரைக் கொண்டு தேவாரம் முதலிய பதிகங்களைத் திருமுறைகளாக வகுத்தான். நம்பி என்பவரையே நம்பியாண்டார் நம்பி என்றும் கூறுவர். இவர் எழுதிய திருத்தொண்டர்த் திருவந்தாதி என்னும் நூல் சேக்கிழார் எழுதிய பெரிய புராணத்துக்கு முதல் நூலாக விளங்கியது.

சோழர்களுடைய பெருமைக்கும், சிற்ப, ஓவிய நுட்பங்கட்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவது தஞ்சையில் சிறந்து விளங்கும் இராசராசேச்சுரம் என்னும் ஆலயமாகும். சிறந்த சிற்பிகளைக் கொண்டு இக்கோவிலைக் கட்டுவித்த பெருமை இராசராசனைச் சாரும். தஞ்சையில் உள்ள இப்பெரிய கோவில் தென்னாட்டிற்கே ஓர் அணிகலனாய் விளங்குகிறது. தஞ்சைக்கு வரும் யாத்திரிகர்கள் இக்கோவிலைப் பார்க்காது செல்லமாட்டார்கள். இராசராசனுடைய ஆளுகையில் சோழ மண்டலம் மிகவும் உயரிய நிலையில், சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கிற்று.

இராசராசன் மகன் இராசேந்திரன் தந்தையினும் சிறந்த வெற்றி வீரனாய்த் திகழ்ந்தான். தந்தை இறந்த பின் இராசேந்திரன் முறைப்படி மகுடம் புனைந்து நன்

முறையில் சோண்டடை ஆண்டு வந்தனன். இவன் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தனன்.

வேங்கி நாட்டை ஆண்ட விமலாதித்தனுக்கு இரண்டு புதல்வர்கள் தோன்றினர். அவர்கள் முறையே இராசராச நரேந்திரன், விசயாதித்தன் எனப்படுவர். விமலாதித்தன் இறந்த பின்னர் இராசராச நரேந்திரன் பட்டம் எய்தினன்.

சோழ நாட்டை ஆண்ட இராசேந்திரன் வேங்கி நாட்டு உறவை மேலும் வலிமைப்படுத்த நினைத்தான்; அதற்கேற்பத் தன் மகள் அம்மங்காதேவியை இராசராச நரேந்திரனுக்குத் திருமணம் செய்வித்தான். மணமக்கள் இருவரும் வேங்கி நாட்டில் வாழ்ந்து வந்தனர். அம்மங்காதேவி கருவுற்றனள்; அதனால் தன் தந்தையின் தலைநகரமாகிய கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தை அடைந்தனள். அங்கு அவள் ஓர் ஆண் மகவைப் பூச நன்னாளில் ஈன்றனள். இத்திருமகன் பிறந்த நாளிலே நன்னிமித்தங்கள் பல தோன்றின. அப்பொழுது நகர மாந்தர் யாவரும் இரும்புதுற்றனர்.

இக்குழுவியின் பிறவியைச் சயங்கொண்டார் மிகச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்: தேவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு இரங்கித் திருமால் இராமனாக அவ தரித்துத் தொன்மை மிக்க இலங்கை மாநகரத்தை அழித்தான். அத்திருமாலே ஒரு காலத்தில் கண்ணனாகத் தோன்றிப் பாரதப் போரை நிகழ்த்தி அறத்தை நிலை நாட்டினான். இப்புவிவியின்கண் அறம் வளரவும்,

மறம் அழியவும் அம்மங்காதேவியின் மகனாய்த்
தோன்றினான் அத்திருமால் என்று பொருள்படும்
படிச் சயங்கொண்டார்,

“இருள்முழுதும் அகற்றும்விது குலத்தோன் தேவி
இகல்விளங்கு தபனகுலத் திராச ராசன்
அருள்திருவின் திருவயிற்றில் வந்து தோன்றி
ஆலிலையின் அவதரித்தான் அவனே மீள,”

என்று பாடியுள்ளார்.

இராசேந்திரன் பட்டத்தரசி, தன் மகள் பெற்ற
மகவைக் கையில் எடுத்து உற்று நோக்கினான் ;
தன் நாயகனுக்குரிய அங்க அடையாளங்கள் எல்லாம்
அம்மகவுக்கு இருத்தலைக் கண்டு உளம் பூரித்தான் ;
இரவி குலத்தைத் தாங்குவதற்கு இவனே உரியவன்
எனக் கருதி, “இவன் எமக்கு அருமை மகனாகி,
எங்கள் இரவி குலத்தைத் தளராது தாங்குவானாக!”
என்று கூறி, அதனைச் சுவீகாரம் கொண்டனள் ; அவ
னுக்கு இராசேந்திரன் என்னும் பெயரையே இட்டனள் .

இளம் இராசேந்திரன் கங்கை கொண்ட சோழ
புரத்திலேயே நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு
வண்ணமுமாக வளர்ந்து வந்தான். இவன் அறம் அடி
எடுத்து வைப்பது போல அடி எடுத்து வைத்தான் ;
வேகத்தில் புலியையும், வீரத்தில் சிங்கத்தையும்
கொண்டு விளங்கினான். இவன் இளமையில் முறையே
கல்வி கற்றுப் பல கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றுப் பல
அறிஞர்கள் போற்றும் நிலையில் விளங்கினான். இவ்
விளவல் அரசர்க்குரிய படைக்கலப் பயிற்சி பெற்று,
யானை ஏற்றம், குதிரை ஏற்றம் முதலியவைகளைப்

பயின்று நிகரற்றுத் திகழ்ந்தான். இவனுடைய பல துறைக் கலைப்பயிற்சிகள் பிற்காலத்தில் இவன் சிறந்த வேந்தன் ஆவான் என்பதை எடுத்துக் காட்டின.

இவனுடைய பாட்டனாகிய இராசேந்திரனுக்கு இராசாதிராசன், விசயராசேந்திரன், இராசமகேந்திரன், வீரராசேந்திரன் ஆகிய புதல்வர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் இவனிடத்துப் பேரன்பு காட்டி வந்தனர். இவனுடைய புகழை உணர்ந்த சான்றோர் இவனை உபய குலோத்துங்கன், குலோத்துங்கன், அபயன் என்று பல பெயர்களால் அழைத்தனர். ஆனால், இவனுக்குக் குலோத்துங்கன் * என்ற பெயரே சிறப்பாக நிலைத்துவிட்டது.

இவ்வாறு, யாவராலும் புகழப்பட்டுச் சீரும் சிறப்புமாய் வாழ்ந்த இவன் சோழ நாட்டில் ஒரு கண்ணையும், தனக்கு உரிய நாடாகிய வேங்கி நாட்டில் மற்றொரு கண்ணையும் கொண்டு, சிங்க நோக்குடன் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் வாழ்ந்து வந்தான்.

* குல + உத்தங்கன் = தான் பிறந்த குலத்திற்குப் பெருமை அளிப்பவன்.

2. அரியணையேறலும் அரசாட்சியும்

குலோத்துங்கன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் பல கலைகளையும் கற்றுச் சிங்க ஏறு வளர்வது போல் வளர்ந்து வந்தான். இவனுடைய மாமன்மார்களாகிய வீரராசேந்திரன் முதலியோர் இவனிடத்தில் மாருத அன்பு கொண்டவர்களாய் விளங்கியதற்கு ஏற்ப, இவனும் அவர்களிடத்து மிகுந்த பற்றுடையவனாக விளங்கினான்.

வேங்கி நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருந்த இவன் தந்தை இராசராச நரேந்திரன் நோய்வாய்ப்பட்டான். இச்செய்தி குலோத்துங்கனுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. தந்தையின் உடல் நிலையைக் கேட்ட இவன் உள்ளம் துடித்தது ; தந்தையைப் பார்க்க வேண்டுமென்றும் அவா மேலோங்கியது. உடனே இவன் மாமன்மார்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை விடுத்து வேங்கி நாட்டை அடைந்தான் ; நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த தந்தைக்கு உரிய பணி விடைகளைச் செய்தான். கி. பி. 1062-ஆம் ஆண்டில் இராசராச நரேந்திரன் விண்ணுலகு எய்தினான். தன யன் குலோத்துங்கன் பெருந்துயரத்தில் ஆழ்ந்தான் ;

தந்தைக்கு ஆற்றக்கூடிய நீர்க்கடன் முதலியவற்றை முடித்து, மாமன்மார்களும் சான்றோர்களும் ஆறுதல் கூற, ஒருவாறு தேறுதல் அடைந்தான்.

மேலைச் சாளுக்கிய வேந்தனாகிய விக்கிரமாதித்தியன் என்பான் கீழைச் சாளுக்கியராகிய வேங்கி நாட்டு வேந்தனுக்குப் பங்காளியாவான். அவன் சிறந்த போர் வீரன். சோழ மன்னர்கட்கும் வேங்கி நாட்டு மன்னர்கட்கும் இருந்த உறவு முறைகளைக் கண்டு அவன் பொருமை கொண்டான் ; சோழர்களுடைய வீழ்ச்சிக்கும், வேங்கி நாட்டைத் தன்னடிப்படுத்துவதற்கும் காலம் கருதிக்கொண்டிருந்தான். அவன் எண்ணத்திற்கேற்ப வேங்கி வேந்தன் இறந்த இத்தருணத்தை விக்கிரமாதித்தியன் ஒரு வாய்ப்பாகக் கொண்டான் ; உடனே தன்னுடைய படைத் தலைவனாகிய சாமுண்டராயனைப் படைகளுடன் வேங்கி நாட்டிற்கு அனுப்பினான்.

அப்பொழுது சோழ நாட்டை ஆண்ட வீரராசேந்திரன் இதனை அறிந்தான் ; தன்னுடைய பாட்டன் இராசராசன் காலமுதல் வேங்கி நாட்டிற்கும் தன்னுடைய நாட்டிற்கும் உரிய பிணிப்பை விடாமலிருக்கக் கருதினான்; இச்சமயத்தில் வேங்கி நாட்டை இழந்தால் அது தன்னுடைய ஆண்மை, வீரம் இவற்றிற்கு இழுக்காகும் என்று கருதிப் பெரும்படையுடன் சென்று சாமுண்டராயனை எதிர்த்தான். இரு திறத்தாருக்கும் கடும் போர் நடந்தது. சாமுண்டராயன் போரில் மாண்டான். அவன் படைகள் சிதறுண்டு ஓடின. வீரராசேந்திரன் வெற்றி பெற்றனன்.

வீரராசேந்திரன் வெற்றி எய்தியவுடனே தன் மருமகனாகிய குலோத்துங்கனுக்கு ஒரு நன்னாளில் முடிசூட்டு விழா நடத்தினான் ; வேங்கி நாட்டின் ஒழுகலாற்றின்படி, குலோத்துங்கனுக்கு ' விஷ்ணுவர்த்தனன் ' என்னும் பட்டப் பெயரையும் சூட்டினான். அந்நாட்டு மக்கள் யாவரும் மகிழ்வுற்றனர். தந்தையினும் மேலாகத் தனயன் குடிகள் மகிழுமாறு ஆண்டு வந்தான். இவனுடைய சிறிய தந்தையாகிய விசயாதித்தன் என்பான் இவனுக்கு உறுதுணையாக இருந்து வந்தான்.

சோழ நாட்டில் இளவரசுப் பட்டம்

சோழ நாட்டில் இராசேந்திர சோழன் இறந்தபின்னர் அவனுடைய மூத்த மகனாகிய முதலாம் இராசாதிராசன் பட்டம் எய்தினன். இவ்வேந்தன் மேலைச்சாளுக்கியருடன் நடந்த போரில் மாண்டான். பின்னர் அவனுடைய இளவலாகிய விசயராசேந்திரன் அரசு எய்தினன். அவனும் சாளுக்கியருடன் நிகழ்ந்த போரில் உயிரிழந்தான். பின்னர், அவனுக்கு அடுத்த இளவல் இராச மகேந்திரன் அரியணை ஏறினன். அவன் தன் தந்தை ஆண்ட காலத்தில் சேர, பாண்டிய நாடுகளில் அவர் பிரதிநிதியாக இருந்தவன். அவனும் சில ஆண்டுகளில் துஞ்ச, இறுதியாக அவன் தம்பி வீரராசேந்திரன் பட்டம் எய்தினன்.

வீரராசேந்திரன் மேலைச் சாளுக்கியருடைய கொட்டத்தை அடக்க நினைத்தான் ; சாளுக்கியர்களால் சோண்டிற்கு ஏற்பட்ட இன்னல்களை நினைத்துப் பழிக்குப் பழி வரங்க எண்ணிப் பெரும்படை திரட்ட

டிப் போர் தொடுத்தான். கிருஷ்ணை, துங்கபத்திரை ஆகிய ஆறுகள் கூடுமிடமாகிய கூடல் சங்கமத்தில் இரு படைகளும் கை கலந்தன. இறுதியில் சாளுக்கியர் தோற்றோடினர். விக்கிரமதித்தியன் புறங்காட்டி ஓடி ஒளிந்தான். வீரராசேந்திரன் வெற்றியுடன் கங்கைகொண்ட சோழபுரம் திரும்பினன்.

இவ்வாறு பெரும் வெற்றிக்கொடியை நிலை நாட்டிய வீரராசேந்திரன் தனக்குப் பிற்காலத்தில் சோழ நாட்டில் சிறந்த வேந்தனை நியமிக்கக் கருதினான். மேலைச் சாளுக்கியப் போர்களில் பலர் இறந்தனர். எஞ்சியவர்கள் வீரராசேந்திரனும் அவன் மகன் அதிராசேந்திரனுமே ஆவர். ஆனால், அதிராசேந்திரன் அவனது பட்டத்தரசியின் மகன் அல்லன்; ஆகவே, அரசாளும் உரிமையைப் பெறுதற்கு உரியவன் அல்லன். மேலும் அவன், இராசராசன் காலம் முதல் உயரிய நிலைக்குக் கொணரப்பட்ட சோழப் பேரரசைக் காப்பாற்றக்கூடிய வல்லமையற்றவனாகவும் இருந்தான். ஆகவே, வீரராசேந்திரன் தனக்குப் பின் சோண்டின் அரசரிமைக்கு அவன் தகுதியற்றவன் என்பதை நன்கு உணர்ந்தான்.

சோழப் பேரரசில் ஆண்மையும் ஆற்றலும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற வேந்தனே சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டப் பெறல் வேண்டும் என்று வீரராசேந்திரன் கருதினான். இதற்கு எவ்வாற்றினும் தகுதி அமையப் பெற்றவன் தன் சகோதரியின் மகனும், வேங்கி நாட்டு வேந்தனுமாகிய குலோத்துங்கனே என்பதை அவன் உணர்ந்தான். வீரராசேந்திரன் தான் இருக்கும் காலத்திலேயே அவனுக்கு

முடி சூட்ட வேண்டுமென்று நினைத்து, ஒரு நன்னாளில் குலோத்துங்கனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டினான். குலோத்துங்கனும் வேங்கி நாட்டில் தன் சிறிய தந்தையாகிய விசயாதித்தனை ஆட்சி புரியுமாறு நியமித்து விட்டுச் சோனாட்டு ஆட்சியை ஏற்று, வீரராசேந்திரனுக்கு உறுதுணையாக இருந்தான்.

குலோத்துங்கன் சோழ நாட்டில் இளவரசுப் பட்டம் எய்தியவுடன், மேலைச் சாளுக்கிய வேந்தனாகிய விக்கிரமதித்தியன் இவனுக்கு ஏற்பட்ட பெருமையைக் கண்டு மேலும் அழுக்காறு கொண்டான். அதே சமயத்தில் தூராவர்ஷன் என்பான் சக்கரக்கோட்ட மண்டலம் என்னும் வடபுலத்தை ஆண்டுவந்தான். அவன் வேங்கி நாட்டையும் சோழ நாட்டையும் கைப்பற்றச் சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இச்செய்தியை அறிந்தான் இளவல் குலோத்துங்கன் ; உடனே இரை வேட்டெழுந்த புலி போலக் கிளம்பினான் ; வீரராசேந்திரனிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தினின்றும் புறப்பட்டான் ; வடபுலத்திற்குச் சென்று சக்கரக்கோட்டத்தை முற்றுகையிட்டான்.

சக்கரக் கோட்டம் என்பது தற்சமயம் மத்தியப் பிரதேசம் என வழங்கும் பகுதியில் உள்ளதொரு நகரமாகும். இந்நகருக்கு அண்மையில் வயிராகரம் என்னும் நகரம் இருந்தது. அங்கு யானைகளும் வயிர்ச் சுரங்கங்களும் மிகுதியாக இருந்தன. இளவல் குலோத்துங்கன் அவ்வூரில் உள்ள யானைகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, அவ்வூரை எரியூட்டினான் ; சக்கரக் கோட்டத்து வேந்தனுடன் கடும்போர்

செய்து, அவனை வென்று கப்பம் கட்டுமாறும் செய்தான்.

குலோத்துங்கன் சக்கரக் கோட்டத்தில் வெற்றி பெற்றுத் திரும்புமுன் சோழ நாட்டை ஆண்ட வீரராசேந்திரன் இறந்துவிட்டான். ஒவ்வொரு கணமும் சோழர்களுடைய வீழ்ச்சியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த விக்கிரமாதித்தியன் சோழ நாட்டு மன்னன் இறந்ததை அறிந்தான்; வீரராசேந்திரன் தன் மகன் அதிராசேந்திரனுக்குப் பட்டம் அளிக் காமல் குலோத்துங்கனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் அளித்திருப்பதை முன்னமேயே தெரிந்துகொண்டிருந்தான். அற்றம் பார்த்துச் சோழரை அழிக்கக் கருதியிருந்த அவன், குலோத்துங்கன் போர் காரணமாகச் சக்கரக் கோட்டம் சென்றிருப்பதை உணர்ந்து, உடனே கங்கைகொண்ட சோழபுரம் சென்றான்.

விக்கிரமாதித்தியன் அதிராசேந்திரனைக் குலோத்துங்கனுக்கு விரோதமாகத் தூண்டிவிட்டு, அவனுக்குச் சோழ நாட்டில் முடி சூட்டுவித்தான். வேங்கி நாட்டைக் கைப்பற்றவும், குலோத்துங்கனை அழிப்பதற்குமே இச்சதியைச் செய்தான் அவ்வேந்தன். ஆனால், பின்பு நடந்தவை எல்லாம் அவன் எண்ணத்திற்கு மாறியின.

விக்கிரமாதித்தியன் அதிராசேந்திரனை நம்பி விட்டுத் தன் நாட்டிற்குச் சென்றான். ஆனால், அதிராசேந்திரனிடம் அரசு தந்திரம், ஆளும் திறம் முதலியன இல்லாத காரணத்தால் உள்நாட்டில் குழப்பமும் கலகமும் மிகுதிப்பட்டன. நாளுக்கு நாள் அரசனுக்கு எதிர்ப்பு அதிகரித்ததோடு, அவனுடைய

நிலையும் கவலைக்கிடமாயிற்று. இச்சமயத்தில் விக்கிர மாதித்தியன் வந்து உதவி செய்யும் நிலைமையற்றவ னாக இருந்தான். உள்நாட்டுப் பகைமை மிஞ்சிவிட் டது. இறுதியில் அதிராசேந்திரன் பகைவன் ஒருவ னால் கொல்லப்பட்டான்.

சோழ நாடு அரசனின்றித் தவித்தது ; குறுநில மன்னர்கள் கலகம் விளைவித்தனர் ; நாட்டில் அற நெறி குன்றி, மனுநீதி தவறியது ; அமைதி குன்றி யது ; மக்கள் பெருந்துன்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர். இவற்றைப் பரணி ஆசிரியர்,

‘ மறையவர் வேள்வி குன்றி மனுநெறி யனைத்து மாறித் துறைகளோ ராறு மாறிச் சுருதியு முழக்க மோய்ந்தே ’

‘ சாதிக ளொன்றொ டொன்று தலைதடு மாறி யாரும் ஓதிய நெறியி னில்லா தொழுக்கமும் மறந்து போயே ’

‘ ஒருவரை ஒருவர் கைம்மிக் கும்பர்தம் கோயில் சோம்பி அரிவையர் கற்புச் சோம்பி அரண்களு மழிய வாங்கே, ’

என்று கூறியுள்ளார்.

வடபுலம் சென்றிருந்த குலோத்துங்கன், சோழ நாட்டின் நிலையை அறிந்தான் ; உடனே வடபுலத்திலிருந்து தென்னாடு திரும்பிக் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தை அடைந்தான். குலோத் துங்கன் நகரினுள் புகுந்த செய்தியைக் கேட்ட உட னேயே கலகக்காரர்களும் பகைவர்களும் அடங்கினர். நாட்டில் அமைதி நிலவலாயிற்று.

குலோத்துங்கன் காலம் தாழ்த்தாது கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் முடி சூட்டிக்கொண்டான் ;

‘சோழ வேந்தர்க்குரிய வழிமுறைப் பெயராகிய ‘இராச கேசரி’ என்ற பட்டப் பெயரையும் இணைத்துக் கொண்டான். அப்பொழுது மறையவர்களும் சான் ‘ரோர்களும் சிற்றரசர்களும் அருகில் இருந்து வாழ்ந்துக் கூறினர். வாத்தியங்கள் இடியைப் போல முழங்கின. யாவரும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் திளைத்தனர். முடி சூட்டு விழா சிறப்பாக நடந்தது. கோவில்களில் விழாக் கொண்டாடினார்கள். நாடு பண்டைய நிலைமையிலும் ‘மேன்மையுற்று விளங்கியது. இதனைச் சயங்கொண்டார்,

“ பரிசில்சு மந்தனர் கவிகள் பகடுசு மந்தன திறைகள் அரசுசு மந்தனர் இறைகள் அவனிசு மந்தன புயமும்,”

என்று சுவைபடக் கூறியுள்ளார்.

இவ்வாறு சீரும் சிறப்பும் பொருந்த அரசு கட்டில் ஏறினான் குலோத்துங்கன். அரசன் வெண் கொற்றக் குடையின்கீழ் அமர்ந்ததும், நாடு மலிய மழை பெய்தது.

வெளிப் பகையை ஒடுக்குதல்

குலோத்துங்கன் ஆட்சியேற்றதும் உள்நாட்டுப் பகைகள் ஒடுங்கின. இனி வெளிநாட்டுப் பகைகளை அடக்க வேண்டியதும் இவனுடைய முக்கியமான கடமையாயிற்று. மேலைச் சாளுக்கிய வேந்தனாகிய விக்கிரமாதித்தியன் இவனுடைய முக்கிய வைரியாயினான் என்று முன்னமேயே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவனுடைய பெரும்புகழைக் கேட்டு அவன் மேலும் அழுக்காறு கொண்டவனாயினான் ; இவனை வெல்லக்

கருதிப் பெரும்படை தயாரித்தான் ; போருக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்தான்.

விக்கிரமதித்தியனுக்கும் அவன் தமையன் சோமேச்சுரனுக்கும் உட்பகை இருந்து வந்தது. இதை அறிந்த குலோத்துங்கன், சோமேச்சுரனைத் தனக்கு உதவி புரியுமாறு மறைவாய்க் கேட்டான். அவனும் அதற்கு உடன்பட்டான். விக்கிரமதித்தியன் சோழ நாட்டின்மேல் படையெடுத்தான். இரு திறத்தாருக்கும் துங்கபத்திரை நதிக்கரையில் கடும்போர் தொடங்கிற்று. சோமேச்சுரன் முதலில் சோழனை எதிர்ப்பது போலப் பாசாங்கு செய்தான் ; பிறகு சோழனுடன் சேர்ந்து விக்கிரமதித்தியனை எதிர்த்தான். முதலில் சோழர் படை சிறிது தளர்ந்தாலும், குலோத்துங்கன் முயற்சி தளராமல் போர் புரிந்தான். சோமேச்சுரனை விக்கிரமதித்தியன் சிறை பிடித்துச் சென்றனர். ஆயினும், இறுதியில் அப்போரில் குலோத்துங்கனே வெற்றி எய்தி, விக்கிரமதித்தியனைத் துங்கபத்திரைக்கரையில் தூரத்திவிட்டுச் சோனாடு திரும்பினன் என்று கூறுவர்.

குலோத்துங்கன் மறுபடியும் கி. பி. 1081-ஆம் ஆண்டில் மேலைச் சாளுக்கியருடன் போர் புரிந்தான். இப்பொழுது விக்கிரமதித்தியன், அவன் தம்பி சயசிங்கன் ஆகிய இருவரும் இவனை எதிர்த்தனர். போரில் சோழன் முதலில் சயசிங்கனை அடக்கி, அவன் ஆண்ட வனவாசியைக் கைப்பற்றினன் ; பிறகு விக்கிரமதித்தியனைத் துங்கபத்திரை ஆற்றுக்கப்பால் தூரத்தி அளத்தி என்னும் இடத்தில் அவனுடைய களிறுகளைக் கவர்ந்தான் ; அன்றியும், மைசூர் நாட்

டில் உள்ள நவிலை என்னும் இடத்தில் சாளுக்கியர்களால் காக்கப் பெற்ற ஆயிரம் யானைகளையும் கைப்பற்றிக்கொண்டான். இதனைச் சயங்கொண்டார்,

“ தண்ட நாயகர் காக்கும் நவிலையில்
கொண்டது ஆயிரம் குஞ்சரம் அல்லவோ ? ”

என்று கூறியுள்ளார். இறுதியில் சோழன் முழுவெற்றியுடன் நாடு திரும்பினன்.

குலோத்துங்கன் பட்டத்துக்கு வந்த ஐந்தாம் ஆண்டில் பாண்டியருடன் போர் புரிந்தான். திரிபுவனமல்லன் என்னும் பாண்டியன் விக்கிரமாதித்தியனுக்குத் துணை புரிந்தான். அதை அறிந்த குலோத்துங்கன் அவனை எதிர்த்து வென்றான். போரில் பாண்டியன் மாண்டான்.

இரண்டாவது முறையாகப் பாண்டியர் ஐவர் கி.பி. 1084-ஆம் ஆண்டில் இவனை எதிர்த்தனர். அவர்கள் இவன் அரசாட்சி ஏற்கும் வரை சோழருக்குத் திறை செலுத்தி வந்தனர். அவர்கள் சிறிது படைவலி எய்தியவுடன் சோழனை எதிர்க்கத் துவங்கினர். ஆனால், இறுதியில் குலோத்துங்கன் தன்னை எதிர்த்த அவ்வைவரையும் வென்றான். இதனைக் கலிங்கத்துப் பரணி ஆசிரியர்,

“ விட்ட தண்டெழ மீனவர் ஐவரும்
கெட்ட கேட்டனைக் கேட்டலை போலும்நீ,”

என்று பாடியுள்ளார்.

இவன் பட்டத்திற்கு வந்த பதினான்காவது ஆண்டில் சேரருடன் போர் நிகழ்ந்தது. சேர வேந்தரைச் சோழருக்குத் திறை செலுத்தும் வண்ணம் செய்வதற்

காக இப்போர் துவங்கப்பட்டது. திருவனந்தபுரத்திற்குப் பத்துக் கல் தொலையில் உள்ள விழிஞும் என்னும் இடத்திலும், காந்தளூர்ச்சாலையிலும், கோட்டாறு என்னும் இடத்திலும் கடும்போர்கள் நிகழ்ந்தன. குலோத்துங்கன் காந்தளூர்ச்சாலையில் இருந்த சேரனது கப்பற்படையினை அழித்து அவனை வென்றான். குலோத்துங்கன் வெற்றி பெற்றதோடன்றிச் சேரனைக் கப்பம் கட்டுமாறும் செய்தான்.

குலோத்துங்கன் பட்டத்திற்கு வந்த இருபத்து ஆறாம் ஆண்டில் தென் கலிங்க வேந்தனுடன் போர் செய்ய வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. இப்போருக்கு இவன் தன் மகன் விக்கிரமன் என்பானையே அனுப்பினான். விக்கிரமன் தென் கலிங்க வேந்தனாகிய தெலுங்கு வீமன்மேல் படையெடுத்துச் சென்று அவனை வென்றான். இப்போரைக் குலோத்துங்கன் மகன் செய்தாலும், தனயன் ஆற்றிய செயலைத் தந்தையின்மேல் அமைத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆட்சிச் சிறப்பு

இவ்வாறு பல போர்களிலும் வெற்றி பெற்ற குலோத்துங்கன் தன் நாட்டை உரிய முறைப்படி ஆண்டு, குடிமக்களுக்கு நன்மை செய்வதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தான். இவன் தன் நாட்டைச் சோழ மண்டலம், சயங்கொண்ட சோழ மண்டலம், இராசராசப் பாண்டி மண்டலம், மும்முடிச் சோழ மண்டலம், வேங்கை மண்டலம், மலை மண்டலம் என்னும் பல மண்டலங்களாகப் பிரித்தான்.

சோழ மண்டலம் என்பது தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டங்களையும் தென்னாற்காடு மாவட்டத்தின் தென் பகுதியையும் கொண்டது. சயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் என்பது தென்னாற்காடு மாவட்டத்தின் பெரும்பகுதியையும், செங்கற்பட்டு, வட ஆற்காடு ஆகிய பகுதிகளையும் கொண்டது. இராசராசப் பாண்டி மண்டலம் என்பது மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி மாவட்டங்களைக் கொண்டது. மும்முடிச் சோழ மண்டலம் என்பது ஈழமாகிய இலங்கையாகும். வேங்கை மண்டலம் என்பது கீழைச்சாளுக்கிய நாடாகும். மலை மண்டலம் என்பது சேர நாடாகும்.

இவ்வேந்தன் தன் நாட்டை ஒன்பது வளநாடுகளாகவும் பிரித்து அமைத்தான். அவை முறையே இராசேந்திர சிங்க வளநாடு, இராசாச்சிரய வளநாடு, நித்த விநோத வளநாடு, கூடித்திரிய சிகாமணி வளநாடு, உய்யக்கொண்டார் வளநாடு, அருண் மொழித் தேவ வளநாடு, கேரளாந்த வளநாடு, இராசராச வளநாடு, பாண்டிய குலாசனி வளநாடு என்பனவாகும்.

பெரும்பான்மையாக, ஒவ்வொரு வளநாடும் இரண்டிரண்டு பேராறுகளுக்கும் இடையில் அமைந்திருந்த நிலப் பரப்பாகும். உதாரணமாக, அரசிலாற்றுக்கும் காவிரியாற்றுக்கும் இடையில் உள்ள நிலப்பரப்பு ஒரு வளநாடு ஆகும். இந்த வளநாட்டின் பெயர்தான் உய்யக்கொண்டார் வளநாடு என்பது.

இம்மன்னன் சேர நாடு, பாண்டி நாடு, சோழ நாடு ஆகிய மூன்றுக்கும் சக்கரவர்த்தியான காரணத்

தால், திரிபுவன சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டப் பெயரையும் புனைந்தான்.

சோழ மன்னர்கள் பட்டத்திற்குரிய தம் புதல்வர்க்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டி, அவர்களை அரசியல் முறைகளில் நன்கு பழக்கி வருவது வழக்கம். இதற்கேற்ப, குலோத்துங்கன் தன் மகன் விக்கிரமனுக்குத் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் இளவரசுப் பட்டம் கட்டி, அரசியல் நுட்பங்களை அவன் அறியுமாறு செய்தான். அரசன் தான் விரும்பியவாறு எதையும் நடத்தற்கு உரிமை உடையவன் எனினும், பல அதிகாரிகளுடன் இருந்து ஆராய்ந்து காரியங்களை நடத்துவதே வழக்கம். இவ்வதிகாரிகளுக்கு உடன் கூட்டத்து அதிகாரிகள் என்று பெயர். அரசன் இவர்களுக்குப் பல வகைப் பட்டங்களையும், சிறப்புக்களையும் தந்து பெருமைப் படுத்தினான் என்று கல்வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளும் அறிவிக்கின்றன. குலோத்துங்கன் தன் ஆளுகையில் படைத் தலைவர், நாட்ட்திகாரிகள், நாட்டை அளப்போர், நாடு கண்காட்சி, வரியிலார், திருமந்திர ஓலை நாயகம் முதலிய அதிகாரிகளை நியமித்தான்.

இங்ஙனம் பெருமையுடன் ஆண்டு வந்த குலோத்துங்கன் நாட்டின் நலங்கருதி, நெடுங்காலமாக ஒவ்வொருவரும் ஆண்டுதோறும் அரசர்க்குச் செலுத்தி வந்த சுங்கம் எனனும் வரியை நீக்கினான். ஓர் அரசன் தன் நாட்டில் உள்ள எல்லா மக்கட்கும் பொதுவாகச் செய்யக்கூடிய நலங்களுள் இதனினும் சிறந்த நன்மை வேறு கிடையாது. இதனால் இவனைச் சுங்கம் தவிர்த்த சோழன் என்று வழங்குவாராயினர்.

சோண்டில் இராசராசன் காலத்தில் முறைப் படிச் சாகுபடி செய்வதற்கும், குடி மக்கட்கேற்ப நிலங்களை வசதி செய்து கொடுப்பதற்கும், அவற்றிற்கேற்ப வரி வாங்குவதற்கும் நிலங்கள் அளந்து அமைக்கப்பட்டன. இவ்வேந்தன் அம்முறையைத் தழுவி தன் நாடு முழுமையும் அளந்து சீர்திருத்தம் செய்து, குடி மக்கள் அவற்றைச் சாகுபடி செய்தற்குரிய வசதிகள் செய்து கொடுத்தனன் ; அவற்றோடன்றி, அரசனுக்குச் செலுத்தக்கூடிய இறையும் ஆறில் ஒரு பங்கு என்ற அற முறையிலேயே அமைந்திருந்தது. பொது நிலங்கட்கும், கோவில் நிலங்கட்கும் வரி வசூலிக்கப்படவில்லை என்று சாசனங்களால் அறியப்படுகிறது. இதனால் ஏனைய விளைநிலங்கட்குமட்டும் வரி வசூலித்தனர் எனத் தெரிகிறது.

இவ்வேந்தன் தன் நாட்டில் உழவுத் தொழில் வளர்ச்சியுறுமாறு செய்வதற்கு அரும்பாடு பட்டான் ; ஆங்காங்குப் பல ஏரிகளையும், கால்வாய்களையும் வெட்டுவித்து, நீர்ப்பாசன வசதிகளைச் செய்தான். இவற்றால் பயிர்த் தொழில் மேன்மையுற்று நாடு நலிவின்றித் திகழ்ந்தது. இவ்வசதிகள், கரிகால் சோழன் காலத்திற்குப்பின் இவன் காலத்தில்தான் ஏற்பட்டன.

இவ்வேந்தன் சிறந்த ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றி இறைவனிடத்து மாறாத அன்பு கொண்டான் என்று கவிங்கத்துப் பரணியால் அறியப்படுகின்றது. இவன் சைவ சமயத்தையே சிறப்பாகக் கொண்டொழுகியவன்; திருச்சிற்றம்பல நாதனைக் குலதெய்வமாகப் போன்றொழுகினன். ஆனால் இவன் ஏனைய சமயங்களைப் புறக்கணிக்காமலும், வேறு சமயங்களைக் கைக்

கொண்டொழுகும் மக்களைச் சில அரசர்கள் வெறுப்பது போல வெறுக்காமலும், அவர்களைத் துன்புறுத்தாமலும் விளங்கி வந்தான். அவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டாக, இவ்வேந்தன் தன் பெயரால் பல சிவாலயங்களை எழுப்பித்தோடு, சில வைணவக் கோவில்களையும் கட்டுவித்தான்.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள மன்றார்குடியில் கட்டப்பெற்ற திருமால் கோட்டம் என்ற இராசகோபால் சாமி கோவில் இவ்வேந்தன் பெயரால் அமைக்கப் பெற்றதாகும். அன்றியும், நாகைப்பட்டினத்தில் அமைந்த இராசராசப் பெரும்பள்ளி என்னும் பௌத்த விகாரத்திற்குக் குலோத்துங்கன் விளைநிலங்கள் நிபந்தமாக விட்டிருந்தான் என்றும் செப்பேடுகளால் அறியப்படுகின்றது. பொதுவாக, இவன் பல ஆலயங்கட்குத் தேவ தானங்கள் மானியமாக ஏற்படுத்தினன் என்றும் தெரிகின்றது. இவற்றையெல்லாம் நோக்குமிடத்து, இவன் தன் காலத்து வழங்கிய எல்லாச் சமயங்களிடத்தும் பொது நோக்குடையவனாய் அவற்றை ஆதரித்து வந்தனன் என்பது இனிது பெறப்படுகின்றது.

இவன் கற்றோரையும், மற்றோரையும் ஆதரித்ததேயன்றித் தானே செந்தமிழ்ப் புலமையில் சிறந்தவனாகவும் விளங்கினன். இவன் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம் முதலிய சங்க காலத்துச் சான்றோர் நூல்களை நன்கு பயின்றிருந்தான். இதையொட்டியே ஆசிரியர் சயங்கொண்டாரும் கலிங்கத்துப் பரணியில் இவனைப் பண்டித சோழன் எனக் கூறியுள்ளார். இவ்வேந்தன் புலவர்களது கவித் திறத்தை அறிந்து அவர்களிடத்து பெருமதிப்பும் அன்பும் வைத்திருந்தான்; அவர்கட்கு

வேண்டியன அளித்துப் போற்றியும் வந்தான். புலவர் களைப் புரந்து வந்த பெருங்கொடை வள்ளலான இவன் 'கலையினெடும் கவி வாணர் கவியினெடும் இசையினெடும்' பொழுது போக்கி வந்தனன் என்கிறார் கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய சயங்கொண்டார்.

இவ்வாறு வீரம், கடவுள் பக்தி, ஆட்சிமுறை, கல்வியறிவு, நினைத்ததை முடிக்கும் ஆற்றல் முதலிய வற்றுள் சிறந்து விளங்கினான் குலோத்துங்கன். தன் முன்னோர்களால் காக்கப்பட்ட சோண்டை, அவர்களை விடச் சிறந்த முறையில் ஆண்டு, 'சோண்டை ஆளு வதற்குச் சிறந்த தகுதியுடையவன் குலோத்துங்கனே' என்று வீரராசேந்திரன் தன்னைத் தேர்ந்தெடுத்த பெருமையை நிலைநாட்டினான். இவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ நாடு, வடக்கே துங்கபத்திரை முதல் தெற்கே குமரி வரையில் பரவி இருந்தது.

3. கருணாகரத் தொண்டைமான்

சோழர்களுடைய தனி ஆட்சியை நிலைநாட்டிய வேந்தர்களுள் குலோத்துங்கன் தலை சிறந்தவன் என்பது வெள்ளிடை மலை. நாற்பத்தெட்டாண்டுகள் அரசாண்ட இவ்வேந்தனின் பெரும்புகழுக்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் இவனுடைய மந்திரிமார்களும், தானைத்தலைவர்களுமே ஆவர். அவர்களுள் முதன்மை பெற்று விளங்கியவன் இவ்வேந்தனுடைய கண் போன்றவனும், உயிர் நாடியாக இருந்தவனுமான கருணாகரத் தொண்டைமானே ஆவான். பெருவீரனாய்ப் பெரும்புகழ் படைத்த இக்கருணாகரனது பெருமையைக் கூறுதற்குக் கலிங்கத்துப் பரணியே எடுத்துக்காட்டாய்த் திகழ்கின்றது.

கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் பல்லவர்களுடைய உயர்நிலை குன்றிவிட்டது. அவர்கள் சோழ நாட்டிலும், தொண்டை நாட்டிலும் திறை செலுத்தும் சிற்றரசர்களாக இருந்தனர். அவர்களுள் சோழ நாட்டில் விளங்கிய பல்லவ அரசர்களைச் சேர்ந்தவன் கருணாகரன் என்று புலவர்கள் கூறுவர். இவன் சோழ

தூட்டில் உள்ள வண்டாழஞ்சேரி என்னும் ஊரில் சிற்றரசனாய் விளங்கினன் என்றும் கூறுவர். வண்டாழஞ்சேரி என்பது 'வண்டையம்பதி' என மருவிற்று இப்பொழுது 'வண்டுவாஞ்சேரி' என்ற பெயருடன் இவ்வூர் விளங்குகின்றது. இது கும்பகோணத்திற்கு அண்மையில் உள்ளது.

இவன் இளமையில் முறைப்படி கல்வி கற்று, யானையேற்றம், குதிரையேற்றம் முதலிய அரசர்க்குரிய கலைகளையும் நன்கு பயின்று தேர்ந்தான். முதலில் இவன் குலோத்துங்கனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவனாக நியமிக்கப்பட்டான் ; பின்னர் படிப்படியாக உயர்நிலை எய்தி, குலோத்துங்கனுடைய அமைச்சர் தலைவனாகவும், படைத் தலைவர்களுள் முதல்வனாகவும், தொண்டைமான் என்னும் சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றவனாகவும் விளங்கினன். இவற்றைச் சயங்கொண்டார் தமது பரணியில்,

“வண்டை வளம்பதி பாடரே ;
பல்லவர் தோன்றலைப் பாடரே,”

என்றும்,

“வண்டைமன், தொண்டை மான்முதல் மந்திரபாரகர்
சூழ்ந்து தன்கழல் சூடி யிருக்கவே,”

என்றும் கூறியுள்ளார்.

இவன் குலோத்துங்கனுடைய ஏவலுக்குக் கட்டுப்பட்டு நேரிற்சென்று, கலிங்கப் பேரரை நடத்தி அரசனுக்கு வாகை மாலை சூட்டியவன். ஏவுதற்கருத்தனை குலோத்துங்கனுடன் இயற்றுதற்கருத்தனாகிய கருணாகரனையும் சேர்த்துச் சயங்கொண்டார் தமது பரணியில்,

“ தண்ணூர் மலர்சேர் திரள்தோள் அபயன்
தானே வியசே னைதனக் கடையக்
கண்ணு கியசோ ழுனசக் கரமாம்
கருணா கரன்வா ரணமேற் கொளவே,”

என்று சிறப்பித்து, இவனைச் ‘சோழனது சக்கரம் போன்றவன்’ என்று பாடியுள்ளார். குலோத்துங்கன், “திறை செலுத்தாத கலிங்க வேந்தனைச் சிறைப்படுத்திக் கொணர வேண்டும்!” என்று கூறியபொழுது, இவன் அரசன் முன் எழுந்து நின்று, “அவ்வாறே செய்வேன்!” என்று கூறிக் கலிங்கப் போரை வெற்றியுடன் முடித்தனன். இது இவனுடைய கடமை, வீரம், உறுதி ஆகியவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டாய் விளங்குகின்றது.

பரணி ஆசிரியர் இவனை இராமனுக்கு உவமையாகக் கூறுகிறார்: ‘கருணாகரன்’ என்பது இராமனுடைய திருப்பெயர்களுள் ஒன்று. ‘இராமன் இலங்கையை அழித்துப் புகழ் கொண்டான். இக்கருணாகரன் கலிங்கத்தை வென்று புகழ் கொண்டான்,’ என்று கூறுகின்றார். ‘தருப்ப சயனம்’ என்னும் திருபுல்லாணிக் கோவிலில் உள்ள ஆண்டவனுக்குக் ‘கருணாகரன்’ என்று பெயர். இவற்றைக் கருதியே பரணி ஆசிரியர்,

“ இலங்கை யெறிந்த கருணா கரன்தன்
இகல்வெஞ் சிலையின் வலிகேட்பீர்;
கலிங்கம் எறிந்த கருணா கரன்தன்
களப்போர் பாடத் திறமினே,”

எனப் பாடியுள்ளார்.

அழகிய மணவாளினி என்பது இக்கருணாகரனுடைய தேவியின் பெயர். இவனுக்குப் பல்லவரசன்

என்ற ஓர் உடன்பிறந்தார் உண்டு. கருணாகரத் தொண்டைமானுடைய உப சேனாதிபதிகளுள் அவரும் ஒருவர். அவர் பதவியில் இவனுக்கு இளையவராயினும் உடன்பிறப்பில் மூத்தவர் என்றும், வள்ளன்மையிற் சிறந்தவர் என்றும் புலவர்கள் கூறுவர்.

இவனைப் பற்றி 'மான அரசர் இரிய வட கலிங்கத் தானைத் துணித்த அதிகனும்' என்று விக்கிரம சோழன் உலாவில் குறிப்பிடப் பெற்றிருத்தலால், இவன் குலோத்துங்கனுடைய புதல்வனாகிய விக்கிரம சோழன் காலத்தும் இருந்தான் எனத் தெரிகின்றது.

4. காஞ்சியில் குலோத்துங்கன்

குலோத்துங்கன், தன்னிகரில்லாத் தலைவனாய்த் திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தியாய்த் 'திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமலைக் கண்டேன் போலும்' என்ற ஆன்றோர் வாக்கிற்கிணங்க, அறநெறி வழாது சோழநாட்டை ஆண்டு வந்தான். இவ்வேந்தன் பகைவரையாவரையும் தன்னடிப்படுத்திய காரணத்தால் பகைப்பயமின்றி, கருணாகரத் தொண்டைமான், வாணகோவரையன் முதலிய படைத் தலைவர்கள் உசாத்துணையாயிருக்க, நாடு நலிவின்றி விளங்கும்படிச் செங்கோல் ஓச்சி வந்தான்.

நாட்டில், வீரர்கள் விளையாட்டாகச் செய்யும் மற்ற போரும், புலவர்கள் அவைகளிலே புரியும் சொற்போரும், உழவர்கள் களத்திலே ஒலிக்கும் நெற்போரும் அன்றி, வேறு பகைவருடன் ஆற்றும் போர் இல்லாமல் இருந்தது. நாட்டில் பகைவர்களால் ஏற்படக்கூடிய போர்த் தொழில் குறைந்தாலும், இவ்வேந்தன் தான் ஆற்றும் வேட்டைத் தொழிலைக் குறைக்கவில்லை. வேட்டை வேட்கையால் இவ்வேந்தன் அடிக்கடிக்

காவிரியாற்றின் மருங்கு சென்று வேட்டையாடித் திரும்புவான்.

ஒரு நாள் குலோத்துங்கன் அவ்வாறு வேட்டையாடி வந்து அரண்மனையில் வீற்றிருந்தான். அப்பொழுது இவனுக்குப் பாலாற்றின் மருங்கு சென்று, பரி வேட்டையாட வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

குலோத்துங்கன் தான் கொண்ட கருத்தை மதியமைச்சர்கட்கும், பிரதானிகட்கும் வெளியிட்டனன். உடனே அரசனுடைய கருத்தை யாவர்க்கும் விளக்க, அக்கால முறைப்படி முரசு வாத்தியங்கள் ஒலிக்கப்பட்டன. முரசு ஒலிக்கப்பட்டவுடன் பயணத்திற்குரிய நால்வகைப் படைகளும் திரண்டன.

சோதிடர்கள் அரசன் பரி வேட்டைக்குச் செல்லக்கூடிய நாளைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். வேட்டைக்குப் புறப்படக்கூடிய அந்த நன்னாளில் அரசன் அதற்குரிய அணிகலன்களைத் தரித்துக்கொண்டான். அக்காலங்களில் வேந்தர்கள் யாதேனும் ஒரு காரணம் பற்றி வெளியே செல்ல நேர்ந்தால், புலவர், மறையவர் முதலியோருக்கு அறங்கள் பல செய்துவிட்டுப் புறப்படுவது மரபு. குலோத்துங்கனும் அம்முறைகளைத் தழுவிப் பரி வேட்டைக்குச் செல்லும் முன்னர் அறங்கள் பல செய்தனன்; அருமறை பகரும் அந்தணர்க்கு அரும் பொருள் நல்கிப்பின் செந்தமிழ்ப் புலவர்கட்குப் பொற்குவியல்களையும் ஈந்தனன்; பயணத்திற்கு ஆற்றக்கூடிய எல்லாவற்றையும் முடித்துப் புறப்பட்டனன்.

அரசன் மிக்க எழிலுடன் அலங்கரிக்கப்பட்ட யானையின்மேல் வீற்றிருந்தான். இவன் வீற்றிருந்த தோற்றம் இளஞ்சூரியனைப் போலக் காட்சி அளித்தது. அரசனுக்குமேல் வெண் கொற்றக் குடை கவிக்கப் பட்டது. அத்தோற்றம் அருக்கனின்மேல் சந்திரனைக் கவித்திருந்தது போன்று இருந்தது. அரசன் ஏறியிருந்த யானை மெல்ல இவர்ந்து செல்லத் துவங்கிற்று. அப்பொழுது அரசனுக்கு இரு மருங்கிலும் கவரிகள் வீசினர். வலம்புரி முதலிய சங்கங்கள் மேகங்களைப் போல முழங்கின. வேந்தனுடைய பட்டத்துத் தேவியராகிய தியாகவல்லி, ஏழிசைவல்லபி ஆகியோர் இவன் அருகிலேயே யானைகளின்மேல் இவர்ந்து வந்தனர்.

அரசனுக்கருகில் சிற்றரசர்கள் பலர் 'மன்னவன் வாழ்க!' என்று ஒலித்துக்கொண்டே வந்தனர். அப்பொழுது சிற்றரசர்களுடைய தேவியர் குலோத்துங்கன் தேவிமார்கட்கு அருகில் சூழ்ந்து வந்தனர். சிற்றரசர்கள் தங்களுடைய யானைகளின்மீது ஏறி அரசர்கள் என்ற முறையில் மகுடம் தரித்துக்கொண்டு பின்னால் சென்றனர்.

குலோத்துங்கன் பட்டத்து யானையில் இவர்ந்து செல்லுங்கால் இவனுக்கு முன்னணியாக, அலங்கரிக்கப்பட்ட பல யானைகளின்மேல் அமைத்திருந்த முரசங்கள் முழங்கின. இவனுடன் நாற்படைகளும் சென்றன. படைகளின் கூட்டங்கள் செல்லும் பொழுது புவியினின்றும் தூசுப் படலங்கள் எழுந்தன. அவை புவியின்மீது மற்றொரு புவி தோன்றியது போலக்

காட்சியளித்தன. யானைகளின்மீது பொற்பீடம் அமைத்துச் சேனைகள் இடையருது கடல் போலச் சென்றன. அக்காட்சி இராமன் சேதுவை அணை கட்டச் சென்றது போல இருந்தது என்று சயங்கொண்டார் கூறுகின்றார்.

நீல மணிகள் பதிந்த சிவிகைகள், முத்துக் குடையின் கூட்டங்கள் முதலியன யமுனையாற்றின் வெள்ளத்தைப் போலச் சென்றன. பல சிற்றரசர்கள் உடன் வருகின்றார்கள் என்பதற்கு அறிகுறியாக மீன், பாம்பு, பன்றி, யாளி, கோழி முதலிய சின்னங்கள் பொறித்த பல கொடிகள் அசைந்தன. ஆனால், சோழருடைய புலிக்கொடி அவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக விளங்கிற்று.

இடை வழியில் பல அருமையான சோலைகளும், நீர்த் துறைகளும் இருந்தன. அச்சோலைகளில் கதலி, பாக்கு, தென்னை முதலிய மரங்கள் அடர்ந்து காட்சியளித்தன. நீர்த் துறைகளில் யானைகள் தம்மெதிரே காணும் தூசுப் படலங்களை மறைப்பதற்காகத் துதிகைகளால் தண்ணீரை அள்ளி அள்ளி வீசின. இக்காட்சி பாண்டிய நாட்டில் தென்றல் காற்று முத்துக்களை வாரி இறைப்பது போன்றிருந்தது.

இவ்வாறு சிறந்த படைகளோடு குலோத்துங்கன் வடக்கு நோக்கிச் சென்றான்; சோழர்கட்குக் குல தெய்வமான நடராசப் பெருமான் குடிகொண்டிருக்கும் தில்லையம்பலத்தை அடைந்து, ஆங்குப் பொன்னம்பல நாதனை வணங்கிவிட்டு, மேலும் வடக்கு நோக்கிச் சென்றான்; ஆண்டவனுடைய அட்ட வீரட்டானத்

துத் தலங்களுள் ஒன்றாகிய திருவதிகைக்குச் சென்று ஈசனை வணங்கிவிட்டுக் காஞ்சியம்பதியை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

பாரத நாட்டில் மிகச் சிறந்த நகரங்களாகக் கருதப்பட்ட ஏழு நகரங்களுள் காஞ்சியம்பதியும் ஒன்று என்று ஆன்றோர் கூறுவர். ஒருகால் அந்நகரில் சுமார் ஏழரை நாழிகையளவில் பொன் மழை பெய்ததாகக் கூறுவர். உமையம்மையின் வேண்டுகோட்கிரங்கிச் சிவபெருமான் அவ்வாறு பொன்மாரி பெய்யுமாறு அருளினன் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. குலோத்துங்கன் இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த காஞ்சியம்பதியை அடைந்து, தான் கருதி வந்தபடி பாலாற்றின் மருங்கு சென்று வேட்டையாடிவிட்டு, எழில் பெற்ற தன்னுடைய அரச மாளிகையில் பரிவாரங்களுடன் தங்கியிருந்தான்.

இவன் தங்கியிருந்த பொன்னால் வேய்ந்த அரண்மனை மேரு மலை போலக் காட்சி அளித்தது. இவ்வரண்மனையில் தென்மேற்குப் பகுதியில் நடுநாயகமாக ஓர் அலங்கார மண்டபம் இருந்தது. அம்மண்டபத்தில் நட்சத்திரங்களைப் போன்ற முத்துக்கள் பதித்த பந்தர் வேய்ந்திருந்தது. அம்முத்துப் பந்தரின் இடையில் முழுமதி போன்ற வெண் கொற்றக் குடை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அக்குடையின்கீழ்ப் பொன் ஆசனத்தில் ஆண் சிங்கம் போலக் குலோத்துங்கன் வீற்றிருந்தான்.

மன்னனின் இரு பக்கங்களிலும் பாற்கடலினின்றும் திரை வீசுவதையொப்பக் கவரிகள் வீசினர். அவன்

இருமருங்கும், வீரமாதும் திருமாதும் வீற்றிருந்தாற் போலத் தியாகவல்லியும், ஏழிசைவல்லபியும் தங்கியிருந்தனர். ஆடல் பாடல்களில் சிறந்த அரம்பையரையொத்த பெண்டிர் பலர் இவர்கள் அருகில் நின்றனர். சூதர், மாகதர் முதலியோர் இவனுடைய புகழைப் பாடிக்கொண்டு நின்றனர். வீணை, யாழ் முதலிய வாத்தியங்களை வாசிக்கக் கூடியவர்கள் அருகில் நின்று தம்முடைய அரிய புலமையைக் கேட்குமாறு வேண்டிக்கொண்டனர். அவர்கட்கருகில் தாளம் தவருமல் பாடிப் பல அரிய பரிசில்களைப் பெறக்கூடிய பாணர்கள் நின்றனர்.

மன்னனுக்கு முன்னணியாகக் க்ருணாகரன், வாணகோவரையன் முதலிய மந்திரிமார்களும், தானைத் தலைவர்களும் அருகில் வீற்றிருந்தனர். அப்பொழுது சிற்றரசர் பலர் தம்முடைய யானைகளினின்றும் இழிந்து வந்து அடி பணிந்து நின்றனர். அவர்கள் அரசன் முன் பணிந்து தம் கரத்தால் சாமரைகளை இரட்டிப் பணிமாறினர்.

இவ்வாறு குலோத்துங்கன் அரச மண்டபத்தில் அணிபெறக் கொலு வீற்றிருந்தான். அப்பொழுது திருமந்திர ஓலை நாயகம் அரசன் முன் வந்து வணங்கி நின்று, “வேந்தர் வேந்தே! பலநாட்டு வேந்தர்கள் தம் திறையைச் செலுத்துவதற்கு வாயிற்புறத்தே காத்திருக்கின்றனர்,” என்றான். உடனே அரசன் அவர்களை மண்டபத்துள் வருமாறு கட்டளையிட, திருமந்திர ஓலை நாயகம், அவர்களுக்கு அரசன் ஆணையை உணர்த்தினன். உடனே தென்னவர், சேரர், கூபகர், சாவகர், சேதிபர், யாதவர், கன்னடர், பல்லவர் முதலிய

லிய நாடுகளின் மன்னர் மண்டபத்துள் நுழைந்தனர். அவர்கள் குலோத்துங்கனை வணங்கி, “நாங்கள் தங்களுக்குச் சேர வேண்டிய திறைப் பெருள்களைக் கொணர்ந்தோம்; ஏற்றருள்க,” என்று கூறித் தாம் கொணர்ந்த திறைப் பெருள்களை இட்டனர். அவற்றைச் சயங்கொண்டார்,

“ஆர மிவைஇவை பொற்கல மானை இவையிவை யொட்டகம்
ஆட லயாமிவை மற்றிவை யாதி முடியொடு பெட்டகம்
ஈர முடையன நித்தில மேறு நவமணி கட்டிய
ஏக வடமிவை மற்றிவை யாதும் விலையில்ப் தக்கமே,”

என்று விவரித்துக் கூறுகிறார்.

திறைப் பெருள்களைப் பெற்ற குலோத்துங்கன் அவர்களை வீற்றிருக்கச் செய்து அன்போடு அளவளாவினன். பிறகு அவன் திருமந்திர ஓலை நாயகத்தைப் பார்த்து, “மேலும் திறைப்பெருளைக் கொடுக்க வேண்டியவர் உளரோ?” என்று உசாவினன். அதற்கு அவன் பணிந்து நின்று, “மன்னர் பெரும! வட கலிங்க நாட்டு மன்னனாகிய அனந்தவன்மனைத் தவிர, மற்ற அரசர்கள் திறைகளைச் செலுத்திவிட்டனர். ஆனால், அனந்தவன்மன் இரண்டு தவணைகளாகத் திறைப் பெருளோடு வரவில்லை,” என்று கூறினன். இம்மொழிகளைக் கேட்ட அரசன் முகத்தில் புன்முறுவல் அரும்பியதேயன்றிக் கோபக் குறிகாணப்படவில்லை.

இந்நிலையைக் கண்ட அருகில் இருந்த வேந்தர் ஒன்றும் புரியாமல் திகைத்தனர்; “இனி என்ன நிகழுமோ?” என்று அஞ்சினார். அரசன் அரு

இம்மொழிகளைக் கேட்ட அரசன் முகத்தில் புன்முறுவல்
அரும்பியது.

கில் இருந்த மந்திரிகளையும், படைத் தலைவர்களையும் நோக்கி, “கலிங்கர் பதி படைவலியற்றது; ஆயினும், கலிங்கனுடைய குன்றுகள் சிறந்த அரண் அமைந்தன. நீங்கள் நம் படைகளுடன் சென்று அவனைப் பிடித்து வருதிர்!” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அரசன் கட்டளையிட்டதும், அருகில் இருந்த மதியமைச்சனும் படைத் தலைவனுமாகிய கருணாகரத் தொண்டைமான் எழுந்து, “வேந்தர் வேந்தே! யானே படையோடு சென்று, கலிங்க வேந்தனின் மலையரண்களை அழித்து, ஏழ் கலிங்கங்களையும் வென்று, அனந்தவன்மனைச் சிறைப்படுத்தித் தங்கள் முன்னிறுத்துவேன். அடியேனுக்கு ஆணை பணித்தருள வேண்டும்,” என்றான். அபயன், “அவ்வாறே ஆகுக,” என்று பணித்தான்.

5. படையெழுச்சி

அரசனது கட்டளையை ஏற்ற கருணாகரன் உடனே தன்னுடைய நால்வகைப் படைகளையும் அழைத்தனன். கருணாகரன் ஏவலைப் பெற்ற நாற்படைகளும் கடலைக் கலக்குவதோ, மலையை இடிப்பதோ அல்லது புவியைப் பிளப்பதோ என்று யாவரும் ஐயுறும் நிலையில் எழுந்தன. வளை, சங்கம், முரசு முதலியன ஆர்த்தன. சாமரைகள் இரட்டின. குடைகள் நிறைந்தன. கொடிகள் பறந்தன. குடைகள், கொடிகள் முதலியவற்றின் மிகுதியான தோற்றங்களினால் இழுள் சூழ்ந்தது. ஆனால் வீரர்களுடைய சினத்தீயும், அவர்கள் அணிந்த ஆபரணங்களின் ஒளியும் ஆண்டுத் தோன்றிய இருளை ஒழித்து ஒளியைப் பரப்பின.

நாற்படைகளும் நான்கு திக்குகளிலும் பரந்து நின்றன. “மலைகள் எல்லாம் யானைகளாகி விட்டனவோ? சண்ட மாருதம் குதிரைகளாகி விட்டதோ? மேகங்களே தேர்களாகி விட்டனவோ? கடலே போர்

வீரர்களாகி விட்டதோ?” என்று யாவரும் ஐயறும் நிலையில் இருந்தது படைகளின் தோற்றம்.

முன்னணியாகச் சென்ற மத யானைகள் மத நீரைப் பொழிந்துகொண்டே சென்றன; யானைகளின் விழிகளினின்றும் சினக் கனல் பொங்கிற்று. அவை பகைவர்களுடைய யானைகள், குதிரைகள் ஆகியவற்றின் உடலைப் பிளக்கும்படியான கூரிய மருப்புக்களைக் கொண்டனவாய் விளங்கின. இந்நிலையில் போர் யானைகள் நெருங்கிச் செல்லும் பொழுது உலகை நிலை கலக்கும்படிப் பிளறிக்கொண்டே சென்றன.

யானைப் படைகட்குப் பின் குதிரைப் படைகள் சென்றன. அவை தம்மை எதிர்த்த பகைவர்களின் முடிகளை எளிதில் இடறக் கூடியன; அவர்கள் தலையில் உள்ள முடிகளை இடறும்பொழுது உதிரும் முத்துக்களைத் தம் புகழைப் பரப்புவது போலப் பரப்பக் கூடியன. கடல் அலைகள் மேலும் மேலும் வருவன; போலக் குதிரைப் படைகள் வரிசை வரிசையாக வந்தன. அவை திரைகளின் விரைவைக் காட்டிலும் விரைவாகவும், சிறந்த கதியினை உடையனவாயும் சென்றன.

கருணாகரனது தேர்ப்படைகள் குதிரைப் படைகளைத் தொடர்ந்து சென்றன. அவை பெரிய திடர்க்களையும், அரணய் அமைந்த மலைகளையும் பிளக்கக் கூடியன. அத்தேர்களின் உருளைகள் பெருங்கற்பாறைகளை உடைக்கக் கூடியனவாக இருந்தன. அத்தேர்கள் சிறந்த வேலைப்பாடுகள்

கொண்டன. சில தேர்கள் இரு திறத்தும் சிறகுகளைக் கொண்டனவாய், போர் முகத்தே பறந்து செல்லும் நிலையில் மிக விரைவாய்ச் செல்லக் கூடியனவாய்த் தோன்றின. அத்தேர்களில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகள் மிக விரைவாய் ஈர்த்துச் செல்லும் கதியன. பகைவர்களுடைய போர்த்தொழில் ஒழியும்படித் தண்ணீரை மிகுதியாய்ச் சொரியக் கூடிய பல தேர்களும் சென்றன.

சிறந்த போர் வீரர்களைக் கொண்ட காலாட்படைகள் கடைசியாக அணி வகுத்துச் சென்றன. அவ்வீரர்கள் சிறந்த வெற்றிகளை எய்திப் பல விருதுகளைப் பெற்றவர்கள். அவர்கள் மார்பில் உள்ள விழுப்புண்கள் அவர்களுடைய புகழை எடுத்துக் காட்டின. அவ்வீரர்கள் இவ்வுலகம் முழுமையும் பெறக் கூடியதாயினும் பின் அடியெடுத்து வையாத கோட்பாட்டினை உடையவர்களாயும், தம்முயிரை ஒரு பொருட்டாக மதியாதவர்களாயும் விளங்கினர்.

இவ்வாறு நால்வகைப் படைகளும் செல்லுங்கால், வீரர்கள் ஆரவாரம் செய்துகொண்டே சென்றனர். அவ்வீரர்கள் வெடிப்புச் சிரிப்புச் சிரித்து அதட்டிய பொழுது படை சென்ற வழியில் இருந்த ஊர் மக்கள் யாவரும் திடுக்கிட்டனர். அச்சேனைகள் ஊழிக் காலத்தில் எழும் கடலைப் போன்று சென்றன. யானைகள் மேகங்கள் அஞ்சும்படி பிளிறிக்கொண்டு சென்றன. தேர்கள் செல்லும்பொழுது கொடிச் சீரைகள் பறந்தன. அப்பொழுது யானைகளின் மதநீரை உண்ணவந்த வண்டுகள் பறந்தன.

தொண்டைமான் சேனைகள் செல்லும் பொழுது நான்கு திக்குகளும் நடுங்கின. படைகள் செல்லும் வேகம் கடல் அலைகளின் ஒலி அடங்கி அருகில் காணும் மலைகள் பிளவுபடும்படி இருந்தது. வேகத்தால் புவியினின்றும் தூசுப்படலம் எழுந்து வாளை மறைத்தது. ஆனால் யானைகளின் மத நீராலும், குதிரைகளின் வாயினின்று வரும் நுரையாலும் அப்படலம் தணிந்தது. இவ்வாறு ஆரவாரித்துச் செல்லும் கருணாகரன் படைகள் இராக் காலங்களில் ஆங்காங்கே தங்கிப் பகற்காலங்களில் வழி நடந்து சென்றன.

தொண்டையர்க்கரசனும், சோழர் படைகட்குக் கண்போன்றவனும், சோழர் சக்கரம் போன்றவனுமாகிய கருணாகரன், படைத்தலைவன் என்ற முறையில் யானைமீது அணிபெற இவர்ந்து வந்தான். பகையரசர் யானைகளைக் கவரவும், தூசிப் படைகளை வாளால் வெட்டி வீழ்த்தவும் வாணகோவரையன், முடிகொண்ட சோழன்*, பல்லவரையன் ஆகிய தளபதிகள் இவனைப் பின்பற்றிக் களிறுகளில் தொடர்ந்து சென்றனர்.

இப்படைகள் தொண்டை நாட்டில் பாயும் பாலாறு, வட ஆற்காட்டில் பாயும் குசைத்தலை, திருக்காளத்தி மலையருகே பாயும் பொன்முகரி, நெல்லூர்ப் பக்கத்தில் பாயும் வடபெண்ணை முதலிய பல ஆறுகளையும் கடந்தன; மேலும் பல அரிய குன்றுகளையும், மலை அரண்களையும், சமவெளிகளையும் கடந்து, கோதாவரி, கிருஷ்ணை, பம்பை முதலிய மாநதிகளைத் தாண்டின.

* 'முடிகொண்ட சோழன்' என்பது குலோத்துங்கனது பட்டத்து மைந்தன் விக்கிரம சோழனையே குறிக்கின்றது என்று சில நூலாசிரியர் கூறுவர்.

இறுதியில் மிக ஆரவாரத்துடன் கலிங்க நாட்டு எல்லைக்குள் புகுந்தன சோழர் படைகள். அவ்வாறு செல்லும்பொழுது நகரங்களை அழித்துக்கொண்டும், ஊர்களில் சூறையாடிக்கொண்டும், எரியூட்டிக்கொண்டும் பேராரவாரத்துடன் சோழர் படைகள் சென்றன. கடல் கரை புரண்டு வந்தால் அதனைத் தடுக்க முடியுமா? அது போலக் கருணாகரனுடைய கடல் போன்ற படைகள் ஊர்களில் புகுந்து அழித்து வருவதை அந்நாட்டு மக்கள் தடுக்க முடியாது தவித்தனர். கருணாகரன் படைகள் இவ்வாறு செய்து தங்கள் வரவைக் கலிங்க நாட்டு மன்னனுக்கு அறிவிப்பது போன்று இருந்தது.

இவ்வாறு படைகள் மேலும் மேலும் தொடர்ந்து வருவதைக் கண்ட அந்நாட்டு மக்கள் செய்வது அறியாது திகைத்தனர். அவர்கள் அப்படைகளைக் கண்டு, 'மேலும் எங்குப் புகுவது? இனி நமக்கு அரண் எங்கே? நம் விதி என்ன ஆகுமோ?' என்று அஞ்சி அலறினர்.

கலிங்க நாட்டு மக்கள் ஒரு பக்கத்தில் ஓலமிட்டு ஓடுகையில் மற்றொரு பக்கத்தில் மதில்கள் இடிபட்டன; வீடுகள் எரிந்தன; ஊர்களில் புகை எழுந்தது. இவற்றையெல்லாம் கண்டு ஆற்ற முடியாத மக்கள் திரண்டு தம் கலிங்க வேந்தனிடம் சென்று அவனுடைய அடிகளில் விழுந்து, "அரசே! குலோத்துங்கனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய பகுதிப் பொருளைச் செலுத்தாமையால், அவன் ஏவிய சேனை நம் நாட்டில் வந்து புகுந்தது; ஊர்களெல்லாம் தீக்கிரையாகின்றன; வீடு

கள் சூரையாடப்படுகின்றன ; குடிமக்கள் எல்லாம் தவிக்கின்றோம்," என்று முறையிட்டனர்.

கலிங்க வேந்தன் தம்குடிகள் கூறியவற்றைக் கேட்டான். அவன் கண்களினின்றும் தீப்பொறிகள் எழுந்தன. அவன் புருவங்களை நெறித்து, "யான் அந்தக் குலோத்துங்கனுக்கன்றி, அவன் படைகட்கும் எளியவனாகிவிட்டேனோ? அவன் படைகளைக் காட்டிலும் வலியற்றவனாகி விட்டேனோ? இனி அந்தப் படைகளுக்கு யான் அஞ்சவேனல்லன். நம்முடைய கலிங்க நாடு காடு, மலை, கடல் முதலிய அரண்களைக் கொண்டது என்று அவனுடைய படைகள் அறியவில்லை போலும்," என்று வீரமொழி பகர்ந்தான்.

நாட்டின் நலன்பொருட்டு நன்மையை நாடுவதும், இடுக்கண் நேர்ந்தக்கால் தம் மன்னவனுக்கு அறிவுரைகளை எடுத்துரைப்பதும் மதியமைச்சர் கடனாகும். எங்கராயன் என்பான் கலிங்கர் பதியின் பேரமைச்சன். கூரிய அறிவு பெற்ற அவன், கலிங்க நாட்டின் நிலையையும் உணர்ந்து, குலோத்துங்கனது படை வலிமையையும் தெரிந்துகொண்டான்; காலத்தால் கருணாகரனை வெல்லுவது அரிது என்பதை அறிந்துகொண்டு, தன் மன்னவன் மனத்தை மாற்ற நினைத்தான்.

எங்கராயன் கொற்றவன் முன் பணிந்து நின்று, கூறினான் : "அரசர் ஏறே! தாங்கள் கோபித்தாலும், காலத்திற்கேற்ற உறுதியைக் கூறுவது எம் போன்றவர் கடமை. ஏனைய வேந்தரை வெல்லக் குலோத்துங்கனே வர வேண்டுமோ? அவன் ஏவிய படையின் முன்பாண்டியர் ஐவர் கெட்ட கேட்டினை நீங்கள் கேட்க

வில்லையா ? சோழன் படைகளைக் கண்ட மாத்திரத்தில் புறங்கொடுத்தோடிய சேரரின் கதி யாதாயிற்று ? கடலிற்சென்று விழிஞத்தை அழித்துக் காந்தளர்ச்சாலையைக் கைக்கொண்டது அவன் படையேயன்றோ ? வத்தவ நாட்டுச் சக்கரக் கோட்டத்து வேந்தன் தாராவர்ஷன் என்பாளை இப்படை வென்ற செய்தியாவரும் அறிந்ததே. மிகுந்த பகையோடு பொர எழுந்த சாளுக்கியர் படைகள் அளத்தியில் பட்ட பாட்டை நீங்கள் அறியவில்லையா ? சோழனுடைய தண்டத் தலைவர் நவிலையைத் தாக்கி ஆயிரம் யானைகளைக் கொள்ளவில்லையா ? குலோத்துங்கனது சக்கரம் போன்ற கருணாகரணத் தலைமையாகக்கொண்டு, அவன் சேனை நம்மைத் தாக்க வருகின்றது. அடர்த்து வரும் அப்படையை நாம் எதிர்க்க முடியுமா ?”

எங்கராயனின் கூற்றுக்களைக் கேட்கப் பொருத வேந்தன் அவனை உற்று நோக்கி, “எமக்கு எதிர்வார்த்தை கூற யாவரும் நடுங்குவர். குன்றனைய எமது புயங்கள் நெடு நாட்களாகப் போர் புரியாது மெலிந்திருப்பதை நீர் கண்டிலையோ ? உமது பெருமைகள் அழியும்பொருட்டே எமக்கு உறுதி கூறத் தொடங்கினீர். சிறிய கண்ணையுடைய சிங்கக் குட்டியை எதிர்த்தல் எளிது என்று நினைத்து யானை அதனைக் கிட்டி எதிர்க்க வருமோ ? எம்முடைய தோள்வலி, வாள்வலி இவற்றை அறிந்தும் அறியாதவர் போலப் பேசினீர். நினைப்பளவில் எம்மால் சோழர் படையை வெல்ல இயலும் !” எனக் கடிந்து கூறினன்.

எங்கராயன் தொடர்ந்து, “இச்சமயம் நீங்கள் என்னை வெகுண்டாலும், நாளை அவன் சேனை முன்

நிற்கும் பொழுது என்னை நினைப்பீர்கள் ; யான் கூறிய மொழிகளின் உண்மைகளை அறிவீர்கள் !" என்று கூறி முடித்தான்.

‘மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடா’ என்ற முதுமொழிக்கு இலக்காயினன் அனந்தவன்மன். அமைச்சன் கூறிய உரைகள் எல்லாம் விழற்கிறைத்த நீராயின. கலிங்கர் பதி தானைத் தலைவனை விளித்துப் போருக்கு ஆயத்தமாகப் படை திரட்டுமாறு பணித்தனன்.

6. கலிங்கப் போர்

அனந்தவன்மன், எங்கராயன் கூற்றுக்களை அறவே மறுத்துப் போர் செய்வதாகத் தீர்மானித்தான் ; தன்னுடைய நால்வகைப் படைகளையும் அழைத்தான் ; அப்படைகளைப் பாடி வீடு கொண்டிருக்கும் கருணாகரன் படையெதிர் நின்று வளைத்துக் கொண்டு அமர் புரியுமாறு ஏவினான் ; தனக்குப் பெரும் போர் வந்ததையும் அதனால் தன்னுடைய பெயர் விளங்கும் என்பதையும் கருதி மகிழ்ந்தானேயன்றி சோழனுடைய படையின் பெருமையையும், தன்னுடைய நாட்டிற்கு வரக்கூடிய துன்பத்தையும் அவன் கருதினனில்லை.

அனந்தவன்மன் தன் நாட்டை ஏழு பிரிவுகளாகப் பிரித்து ஆங்காங்குத் தலைவர்களை அமைத்திருந்தான். அதனால் அவனுடைய நாடு ஏழ் கலிங்கம் என அறியப்பட்டது. அவன் அவ்வேழ் கலிங்க நாட்டுத் தலைவர்களையும் படை திரட்டி வருமாறு பணித்தான். அரசன் உத்தரவுப்படி ஏழ் கலிங்கத் தலைவர்களும் தம் படைகளோடு ஆரவாரித்துக்கொண்டே வந்தனர்.

அப்படைகளின் ஒலி ஏழ் கடலும் ஒன்று சேர்ந்து ஆர்த்தது போன்று இருந்தது.

பிளிறிக்கொண்டெழுந்தன யானைகள். அலைகளைப் போல ஒலித்துக்கொண்டு வாயிலிருந்து நுரை சிந்தப் பார்யந்தன குதிரைகள். பெருங்கடலில் படகுகள் செல்வன போலப் பரிகள் பூட்டிய தேர்கள் சென்றன. போர் வீரர்கள் முகத்திலே சினக் குறி கொண்டவர்களாய்த் தோன்றினர். அக்காட்சி ஊழிக் காலத்துத் தோன்றும் கனலைப் போன்று இருந்தது. புகழை விரும்பித் தம் உடலை மதியாது விரைவாக வரும் அவ் வீரர்கள் கடலில் உழன்று திரியும் சுரு மீன்களைப் போன்று இருந்தனர்.

சிற்றரசர்கட்கிடையே பிடிக்கின்ற குடைகளும் இரட்டுகின்ற கவரிகளும் திரையின் தலையில் தோன்றும் திவலைகள் போன்றிருந்தன. கடலில் உள்ள கயல் மீன்கள் போலக் கொடிகள் பிறழ்ந்தன. வீரர்கள் இடைவெளியின்றி ஒருவர் உடலில் மற்றொருவர் உடல் படும்படி நெருங்கிச் சென்றனர்.

இவ்வாறு எழுந்த கலிங்கர் படை, அணி வகுத்து, கருணாகரன் படையின் எதிரே தோன்றிப் புலிபோல் வளைத்துக்கொண்டு, 'ஆயுதங்களை எடும்! எடும்!' என்று முழங்கி ஆரவாரித்தன. இதையறிந்த கருணாகரன் படை வீரர்கள் உடனே 'விடும்! விடும்!' என்று எதிர்த்து முழங்கினர். இதைக் கூறுமிடத்துச் சயங்கொண்டார்,

“ எடுமெடு மெடுமென எடுத்ததோர்
இகலொலி கடலொலி யிகக்கவே

விடுவிடு விடுபரி கரிக்குழாம்

விடும்விடும் எனும்ஒலி மிகைக்கவே,”

என்று அவ்வீர முழக்கங்களை ஓர் ஒலிச் சித்திரமாக்கிக் காட்டுகின்றார்.

இவ்வொலிகள் எழுந்தவுடனே இரு திறத்தாரும் தங்கள் வில்லை வளைத்து நாணேற்றிக் கூரிய கணைகளை மழை போலச் சொரிந்தனர். இவர்கள் போர் செய்யத் துவங்கியவுடன் குருதி வெள்ளம் பாய்ந்தது. அவ்வெள்ளத்தில் வெண் கொற்றக் குடைகள் நூரை போல மிதந்தன. வீரர்கள் தம்மை எதிர்த்த வேழங்களைத் துண்டமாக வெட்டினர். அக்குருதி வெள்ளத்தில் துணிக்கப்பட்ட யானைத் துண்டங்கள் அடுக்கடுக்காய் விழுந்தன. அக்காட்சி ஆற்றின் இருமருங்கிலும் கரைகள் கட்டியது போல இருந்தது.

யானைகள் ஒன்றையொன்று தங்களுடைய கொம்புகளால் தாக்கிக்கொண்டன. அக்கொம்புகளினின்றும் தீப் பொறிகள் பறந்தன. அதனால் அங்குள்ள கொடிச் சீரைகள் பற்றிக்கொண்டன. பின்னர் அத்தீ புகையாக மாறி அப்புதைப் படலங்கள் மறுபடியும் கொடி போலக் காட்சியளித்தன. மேலும், சில யானைகள் இரு மருப்புக்களாலும் குத்திப் போர் செய்யும் போது அக்கொம்புகளில் மதநீர் பாய, அக்கொம்புகளும் துதிக்கைகள் போலக் காட்சியளித்தன. அவற்றை நோக்குவோருக்கு யானைகட்கு மூன்று கரங்கள் உளவோ என்னும் ஐயுறவு ஏற்பட்டது. போர்க்களத்தில் எதிரெதிர் நின்ற யானைகள் தங்கள் துதிக்கைகளால் ஒன்றையொன்று முறுக்கி ஈர்த்தன. அது பெருங்கயிறுகளை முறுக்கினுற்போன்று இருந்தது.

போர்க்களத்தில் பகைவர்களை எளிதில் அழிக்க வல்ல குதிரைகள் ஊழிக் காலத்தில் உலகை அழிக்கத் தோன்றும் வடவைக் கணலைப் போல் மிக விரைவாய்ச் சென்றன. சில குதிரை வீரர்கள் குதிரைகளோடு போர் செய்ய விரும்பாதவர்களாய்த் தமக்கெதிரே தோன்றும் யானைகளை எதிர்த்துப் போர் செய்தனர். யானைகள் வீரர்களைத் தம் மருப்புக்களினால் குத்தின. அப்பொழுது அவ்வீரர்கள் தம் மார்பிலே பட்ட புண்களைக் கண்டு, அவை தமக்குச் சயமாது அளித்த வீர அடையாளங்கள் என்று அகமகிழ்ந்தனர். அப்பெருமிதத்தால் அவர்கள் மேலும் தம்மை எதிர்த்த யானைகளை வெட்டிச் சாய்த்தனர். வெட்டுண்ட யானைகளின் மத்தகங்களிலிருந்து நிரை நிரையாய் முத்துக்கள் உதிர்ந்தன. வரிசையாய் முத்துக்கள் உதிர்ந்த தோற்றம் வீரமகளுக்கு அணிவிக்கத்தக்க முத்து மாலைகளை யொத்திருந்தது.

குதிரை வீரர்கள் அம்புகளைத் தொடுத்து எறியும் போது அக்கணைகளினின்றும் தீப் பொறிகள் பறந்து அழலை உண்டாக்கின அவ்வழலின் தோற்றம் எரியும் மூங்கிற்காடு போன்றும், வேள்விச் சாலை போன்றும் காட்சியளித்தது. இவற்றால் அக்களம் தீ மயமாகவே தோன்றியது. தீப்பற்றி எரியும் மூங்கிற்காட்டில் பேரொலி உண்டாதல் போல வீரர்கள் கணைகளைத் தொடுக்கும்பொழுது பேரரவம் உண்டாயிற்று.

சில வீரர்கள் விரைந்து வந்து அவ்வில்வீரர்களை வெட்டினர். ஆனால் வெட்டுண்ட உடலின் ஒரு பகுதி வீராவேசத்தால் தான் கருதிய பகைவரைக் கணையால்.

எதிர்த்துத் துணித்து வீழ்த்தியது. உடனே இரு பக்கங்களினின்றும் கணை மாரிகள் எழுந்தன. அவை குதிரை வீரர்களின் தலைகளையும் கால்களையும் வெட்டி வீழ்த்தின. அடியும் முடியும் அற்று வீழ்ந்தோர் தமக்கெதிரே வரும் கணைகளை மார்போடணைத்தனர்.

பின்னர்க் குதிரை வீரர்களால் தாக்குண்ட வாள் வீரர்கள் வீராவேசம் கொண்டு, பெரும்புதர்களை அழிப்பார் போலத் தோன்றித் தமக்கெதிரேயுள்ள பகைவர்களைத் தாக்கிக் கணைகளைத் தொடுத்தனர். அப்பொழுது கணை மாரிகளால் தாக்கப்பட்ட கலிங்க வீரர்கள் அவை தம்மேல் படாதவாறு தடுத்தற்குக் கேடகங்களை மதில் போல அமைத்தனர். ஆனால் சோழர் அம்புகள் அக் கேடகங்களைத் துளைத்துக்கொண்டு சென்றன. அக் கணைகளால் ஏற்பட்ட புழைகள் மதில்களில் அமைந்த வாயில்கள் போல இருந்தன.

இவ்வாறு போர் செய்துகொண்டே இரு திறத்து வீரர்களும் நெருங்கிவிட்டனர். வீரர்கள் வாட்களை வீசினர். அவ்வாட்கள் பகைவர் கையிடத்துள்ள உலக்கைகளின் உச்சியில் பாய்ந்து தைத்தன. அப்போது அவ்வுலக்கைகள் உழும் கலப்பைகள் போன்று இருந்தன. வீரர்களுடைய கணைகள் யானையின் கரங்களை அறுத்தன. அக்கரங்கள் வளைந்து சுருண்டு கீழே விழுந்தன. அவை சக்கரப் படைகளைப் போன்று காட்சியளித்தன. மேலும், வீரர்களால் தாக்கப்பட்ட யானைகளின் மத்தகத்திலிருந்து முத்துக்கள் சொரிந்தன. அது, சிறந்த வீரமகளுக்குத் திருமணக் காலத்தில் பொரிகளைச் சொரிந்தது போலக் காட்சியளித்தது.

உயிர் துறந்த வீரர்கள் தம்முடைய கேடகங்களோடு கீழே விழுந்தனர். அந்நிலை தேர் உருளைகளோடு அவற்றின் பார் வீழ்ந்து கிடத்தல் போன்று இருந்தது. வீரர் ஏவிய சக்கரப்படைகள், பகைவர்கள் மறித்தெறிந்த தண்டுகளுள் நுழைந்தன. அவை கூரிய மழுக்களைப் போன்று விளங்கின. சோழ வீரர்களால் துண்டிக்கப்பட்ட உடற்குறைகள் துள்ளிக் குதித்தன. இவற்றைக் கண்ட பேய்கள் ஆடின.

ஓட்டகம் முதலியவற்றில் ஏறிய வீரர்கள் போரில் இறந்துபட்டமையால், அவை மறுபடியும் போர் செய்யப் போர்க்களத்திலேயே திரிந்துகொண்டிருந்தன. போர்க்களத்தில் குருதி வெள்ளம் ஆரூய் ஓடிற்று. அக்குருதியாற்றில் யானைகள் வீழ்ந்தன. அக்காட்சி கடல் நீரைப் பருகும்பொருட்டுக் கவிழ்ந்த மேகத்தைப் போன்று இருந்தது.

சில வீரர்கள் யானையின் கரங்களை வாளினால் வெட்டித் தோளில் இட்டுக்கொண்டனர். அப்போது அவர்கள் துருத்தியைத் தோளில் இட்டு நீரை வீசும் துருத்தியாளரை ஒத்திருந்தார்கள். சில வீரர் கையில் கணைகள் அற்றுவிட்டன. அவர்கள் மார்பில் பட்ட கணைகளைப் பிடுங்கி எறிந்தனர்.

சில வீரர்கள் ஈட்டிகளைக் குதிரைகளின் மார்பில் அழுத்தி உயர்த்திய தோற்றம், சயமாதுக்குக் களத்தே எடுத்த கொடியை ஒத்திருந்தது. பேராண்மை படைத்த சில வீரர்களின் தொடைகள் அறுப்புண்டு வீழ்ந்தன.

அப்பொழுது அவர்கள் தங்களை எதிர்த்து வரும் யானைகளின்மேல் துண்டிக்கப்பட்ட தொடைகளை எடுத்து வீசினர்.

இருதிறத்துப் படைகளும் மிக அண்மையில் நெருங்கிப் போரிட்டன. அப்பொழுது வெற்றித் திறமுள்ள இரண்டு வீரர்கள் எதிர் எதிர் பொருது ஒருவர் மார்பில் ஒருவர் யானை வீசினர். உடனே இருவரும் ஒருங்கே வீழ்ந்தனர். அது கண்ட இரு திறத்துப் படைமள்ளரும் ஆரவாரித்துப் புகழ்ந்தனர். உடனே கலிங்கர் படையைச் சேர்ந்த யானைகள் வெகுண்டு தாக்க வந்தன. சோழ வீரர்கள், தாக்க வந்த யானைகள்மீது இருந்த வீரர்மேல் தாவித் தலையை அறுத்தனர். மற்றும் 'சிலர், தமது மார்பைக் குத்த எதிர்த்து வந்த பகைவர் யானைகளின் மத்தகத்தை வாளால் அடித்துப் பிளந்தனர்.

சோழர் படைகள் பகைவர்களுடைய படைகளை வீராவேசத்தோடு வெட்டி வீழ்த்தின. பகைவர்களும் மிக முயன்று போரிட்டனர். ஆனால், அவர்கள் படை சிறிது கலங்கத் துவங்கிற்று. கலிங்க வீரர் சிலர் போரில் அஞ்சிக் கண்களை இமைத்தனர்; மேலும், சில வீரர்களுடைய கணைகள் விரைவாக எதிர்த்து வரும் பொழுது தங்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டனர். அப்பொழுது சோழ வீரர்கள் அவர்கள்மீது கணைகளை ஏவாமல் இருந்தனர். இவ்வாறு சோழர் படைகள் முன்னேறிக்கொண்டே சென்றன. இருப்பினும், கலிங்க வீரர்களில் பலர் தம் ஆண்மை குன்றாமல் எதிர்த்தனர்.

வண்டையர்க்கரசனும், சோழனது மந்திரியுமாகிய கருணாகரன் மதம் பொருந்திய சிறந்த யானை ஒன்றின் மேல் அணிபெற இவர்ந்து போர் முனையில் தோன்றினான். அவன் போரை விரைவில் முடிக்கக் கருதினான். அவனுடைய படைகள் மகிழ்ச்சியும், ஆர்வமும் மிக்கு அவனைத் தொடர்ந்தன.

கலிங்க மன்னன் 'ஆயிரம் யானைகளைக் கொணர்ந்து பொருவேம்!' என்று கூறிப் பல யானைகளை முன்னணியாகச் செலுத்தி எதிர்த்துப் போர் செய்தான். ஆனால், அம்மத யானைகள் துணிபட்டு விழுந்தன; கலிங்க வீரர்கள் அடிபட்டு வீழ்ந்தனர்; பிணங்கள் மலை போலக் குவிந்தன; குருதி வெள்ளத்தில் பரந்து நீந்தின; குதிரைகளின் கால்களும், சேணங்களும் சிதறிக் கிடந்தன; அட்ட கிரிகளும், திசைகளும் அதிர்ந்தன. எங்கும் ஒரே கலவரமாயிற்று. கலிங்க வேந்தனுடைய வீரம் குன்றியது. அவனுடைய படைகள் கருணாகரனுடைய படைகளை எதிர்க்கமாட்டாது தவித்தன. மேலும் மேலும் கணைகள் அவர்கள் மேல் வீழ்ந்துகொண்டே இருந்தன. பல வீரர்கள் கருணாகரன் எதிர் நிற்கமாட்டாது ஓடி ஒளிந்தனர். எங்கும் ஒரே திகைப்பும் அச்சமும் ஏற்பட்டு, ஈனக் குரல்கள் எழுந்தன.

சிலர், "இப்படை என்ன மாயமோ! மறலியோ! ஊழியின் கடையோ!" என்று கூறிக்கொண்டே, அரணய் அமைந்த மலைக்குகைகளில் பதியவும், அரிய பிலங்களிடை மறியவும், காடுகளில் மறைந்துகொள்ளவும் சிதைந்து ஓடினர். சிலர் கும்பிட்டு நின்றனர்.

இவற்றோடு அமைந்ததா? சிலர் யானைகளின் உடல் களுக்கிடையில் மறைந்து போயினர். இருவர் ஒரே வழியில் செல்லாது ஒவ்வொருவராகப் பல வழிகளில் ஓடத் தலைப்பட்டுக் கரந்தனர். அவ்வாறு ஓடும் பொழுது சிலர் தம்முடைய நிழலையே கண்டு கருணாகரனுடைய வீரர்கள் தம்மைத் துரத்தி வருகிறார்கள் என்று அஞ்சி நிலை குலைந்தனர். சிலர், “நாங்கள் அருகர்; அபயம், அளிக்க வேண்டும்,” என்று கேட்டனர். சிலர் சோழர்களுடைய போரொலிகளைக் கேட்டு முதுகு காட்டி ஓடினர். சிலர் தம்முடைய மேலாடை வீழ்ந்ததையும் கவனியாது எப்படியாவது பிழைத்தால் போதும் என்று கருதி ஓடினர். அனந்தவன்மனும் போர் முகத்திலிருந்து மறைந்தான்.

இவ்வாறு கருணாகரன் வெற்றி பெறவும், சோழனது பெருமை விளங்கவும் ஏழ் கலிங்கப் படைகளும் ஒரு முகமாய்ப் பணிந்தன. பெரு வெற்றி கண்ட கருணாகரன் கலிங்க நாட்டிலிருந்து கைக்கொண்ட பொருள்கள் ஏராளம். யானைகள், குதிரைகள், நவநிதிகள் முதலியவற்றை அவன் கைக்கொண்டான். அப்பொருள்களைக் கணக்கிடல் அரிது.

கருணாகரன் கலிங்கத்தில் பல பொருள்களைக் கவர்ந்ததும், கலிங்க வேந்தனாகிய அனந்தவன்மனைப் பிடிப்பதற்கு உறுதிகொண்டான். சோழர் படையை நினைப்பளவில் வென்றுவிட முடியும் என்று வஞ்சினம் கூறிய அம்மன்னன் இருக்கும் இடமே தெரியவில்லை; எங்கேயோ பதுங்கிவிட்டான். இதனை அறிந்த

கருணாகரன், தன் படை வீரர்களையும், ஒற்றர்களையும் அழைத்து, “நாம் இப்பொழுதே கலிங்கன் இருக்கும் இடத்தை ஆராய வேண்டும். நீங்கள் உடனே சென்று அவன் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டு பிடித்து, அவனைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு வரல் வேண்டும்,” என்று உத்தரவிட்டான்.

கருணாகரன் கட்டளையை ஏற்ற படை வீரர்களும் ஒற்றர்களும் அனந்தவன்மனைத் தேடத் துவங்கினர்; மலைகள், காடுகள், முனிவர்கள் வசிக்கும் பன்னக சாலைகள் முதலிய இடங்களைத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்தனர்; ஒவ்வோர் இடத்தையும் விடாமல் தேடினர். ஆனால், அவனுடைய அடிச்சுவடுகூடக் கண்டு பிடிக்க முடியாமல் திரும்பினர் பல ஒற்றர்கள்.

இறுதியில், சில ஒற்றர்கள் கருணாகரனிடம் ஓடி வந்து, “அரசே! நாங்கள் அனந்தவன்மன் அரண்மனை அமைத்துக்கொண்ட ஒரு மலையிடத்தைச் சார்ந்தோம். அம்மலைப்புறத்தில் பல காவலர்கள் மிகக் கடுமையாகக் காவல் புரிந்து வருகின்றனர். அனந்தன் அந்த மலைக்குகைக்குள் ஒளிந்திருக்கின்றான் என்று ஊகிக்கிறோம்,” என்று விளம்பினர். உடனே படைவீரர்கள், தேடுதற்கு வேறு இடம் இல்லை என்று அறிந்து, சூரியன் மறைவதற்குள் அம்மலையிடத்தை அண்டினர்; அங்கு அடைந்தவுடன், யாரும் அம்மலைப் புறத்தை விடுத்து வெளியேருதவாறு காத்து நின்றனர். குலோத்துங்கன் பன்றி வேட்டையாடுவதற்கு வளைத்து அடைத்த வேலையைப் போல வீரர்கள் வேல், வில் இவற்றைக்கொண்டு அம்மலையில் வேலி கோலி, இர

வெல்லாம் இமை கொட்டாமல் கண்காணித்து வந்தனர்.

பொழுது புலர்ந்தது. மலையிடத்திருந்த கலிங்கர் தம்மைச் சோழ வீரர்கள் சூழ்ந்திருப்பதை அறிந்தனர். இனி ஓடித் தப்புவது இயலாதென உணர்ந்த அவர்கள், உபாயத்தால் உய்யும் வழியை நாடினர். தமது உரோமத்தைப் பறித்தெறிந்து, “நாம் அமணர்,” எனக் கூறி ஓடினர் சிலர். சிலர் சில நாண்களை முந்நூலாக மடித்துத் திரித்து, “யாம் கங்கை ஆடச் செல்பவர்கள்; விதி வசத்தால் இம்மலையில் அகப்பட்டுக்கொண்டோம்,” எனக் கூறித் தப்பினர். சிலர் குருதி தோய்ந்த கொடிச் சீலைகளைக் காவியாடையாக உடுத்துத் தலையை மொட்டை அடித்துக்கொண்டு, “எம் உடையைக் கண்டால் நாங்கள் பௌத்தர் என்று அறியீரோ!” எனக் கூறி ஓடினர். சில வீரர்கள் யானைகளின் கழுத்தில் கட்டியிருந்த மணிகளை அவிழ்த்துக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, “ஐயா! நாங்கள் தாளம் பிடித்துப் பாடி ஆடும் பாணர்கள்; சேனைகள் மடிந்து கிடக்கின்ற கலிங்கப் போர்க்களத்தைக் கண்டு நடுங்கி நிற்கின்றோம்!” எனச் சொல்லித் தப்பியோடினர். இவ்வாறு மலையடிவாரத்திலும், அதற்கு அயலிலும் இருந்த கலிங்கர் தப்பி ஓடினர். “ஆயிரம் யானைகளைக் கொண்டு பொருவேம்!” என்று வீரம் பேசிய அனந்தவன்மன் போன இடமே தெரியவில்லை.

இவ்வாறு, கலிங்கத்தில் வெற்றிக் கொடி நாட்டிய கருணாகரன், தான் கவர்ந்த பொருள்களுடன் சோழ

“எம் உடையைக் கண்டால் நாங்கள் பெளத்தர் என்று அறியீரோ !”

தூட்டுக்குத் திரும்பினன் ; அவற்றைத் தன் வேந்தனாகிய குலோத்துங்கன் முன்னிலையில் வைத்து வணங்கினன். குலோத்துங்கன், வெற்றி பெற்ற கருணாகரனுக்கு நிறைந்த பரிசில்களை நல்கிப் பட்டங்கள் அளித்துச் சிறப்புச் செய்தான்.

7. பரணியும் பரிசிலும்

பரணி

‘பரணி’ என்பது தமிழ்ப் பிரபந்த வகைகளுள் ஒன்று ; போர் முகத்தில் ஆயிரம் யானைகளை வென்ற வீரன்மேல் கடவுள் வாழ்த்து, கடைதிறப்பு முதலிய உறுப்புக்களை அமைத்து அவனுடைய வெற்றி, கீர்த்தி முதலிய பல வகைச் சிறப்புக்களைப் பலமுகமாகப் புறப்பொருள் அமைதி தோன்றக் கலித் தாழிசையால் பாடப்படுவது. பெரும்போர் புரிந்து வெற்றி பெற்ற வீரனைச் சிறப்பித்துப் பாடுவதையும் பரணி என்று கூறுவர். இவற்றை இலக்கண விளக்க ஆசிரியர்,

“ ஆனை ஆயிரம் அமரிடை வென்ற
மானவனுக்கு வகுப்பது பரணி.”

(அது)

“ கடவுள் வாழ்த்துக் கடைதிறப் புரைத்தல்
கடும்பாலை கூறல் கொடுங்காளி கோட்டம்
கடிகண முரைத்தல் காளிக் கதுசொல்லல்
ஆடுபேய்க் கவள்சொல்லல் அதனால் தலைவன்
வண்புகழ் உரைத்தல் எண்புறத் திணையுற
வீட்டல் அடுகளம் வேட்டல் இவைமேல்
அளவடி முதலா அடியிரண்டாக
உளமகிழ் பரணி உரைக்கப் படுமே,”

என்று கூறுகின்றார். மேலும், பேய்க்கணங்கள் பரணி நாளில் கூழ் சமைத்துக் காளிக்குப் படைப்பது மரபு. இதனைக் “காடு கெழு செல்விக்குப் பரணி நாளில் கூழும் துணங்கையும் கொடுத்து வழிபடுவதோர் வழக்கு,” என்று நச்சினூர்க்கினியர் கூறுகிறார். பொதுவாகப் ‘பரணி’ என்பது நாண்மீனைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். ‘பரணி பிறந்தான் தரணியாள்வான்’ என்னும் வழக்கும், ‘பரணி யானே பிறந்த நாளாதலின், அது போலப் பகையை இவன் மதியான்’ என்னும் நச்சினூர்க்கினியர் வாக்கும் இதற்கு எடுத்துக் காட்டுகளாக விளங்குகின்றன.

கலிங்கத்தில் நிகழ்ந்த போரை உணர்த்தும் பரணி என்னும் நூலே கலிங்கத்துப் பரணியாகும். கலிங்க நாடு, வடக்குப் பகுதியில் கோதாவரி ஆற்றுக் கப்பால் உள்ளது. இந்நூலில் குலோத்துங்கனுடைய தண்டத்தலைவனாகிய கருணாகரன் கலிங்க நாட்டிற்குச் சென்று அந்நாட்டு இறைவனாகிய அனந்தவன்மனை வென்ற செய்தி கூறப்படுகின்றது. இவன் குலோத்துங்கனுடைய படைத் தலைவனாகச் சென்று, தானே போர் நடத்தி, அனந்தவன்மனுடைய ஆயிரம் யானைகளை வென்று, தன் புகழை நிறுவிப் பரணியின் இலக்கணத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாயினன். அதைக் கீழ்க் காணும் சான்றே விளக்கும் : அனந்தவன்மன் போர்க்களத்தில் தோன்றித் தன்னுடைய ஏழ் கலிங்க நாட்டிலிருந்தும் ஆயிரம் யானைகளைக் கொணர்ந்து வெல்லுவதாக வீர மொழி மொழிந்தனன். ஆனால் கருணாகரன் அவனைப் புறமுதுகிட்டோடச் செய்ததுமன்றி, அவனுடைய ஆயிரம் யானைகளையும் வென்று கவர்ந்தனன். இதனைச் சயங்கொண்டார்,

“ புரசை மதமலை யாயி ரங்கொடு
 பொருவ மெனவரு மேழ்க லிங்கர்தம்
 அரச னுரைசெய்த ஆண்மை யுங்கெட
 அமரி லெதிர்விழி யாதொ துங்கியே,”

என்று கூறுகின்றார்.

இனி, இந்நூல் பரணி இலக்கணம் தோன்றக் கடவுள் வாழ்த்து, கடை திறப்பு, காடு பாடியது, கோவில் பாடியது, தேவியைப் பாடியது, பேய்களைப் பாடியது, இந்திரசாலம், அரச பரம்பரை, பேய் முறைபாடு, குலோத்துங்கன் அவதாரம், காளிக்குக் கூளி கூறியது, போர் பாடியது, களம் பாடியது என வகுத்து அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆங்காங்கே கற்பனை நயம் தோன்றப் பேய்களின் கூற்றுகவும், காளி தேவி அருள் புரிந்து கூறியது போலவும் குலோத்துங்கன் பெருமை, கருணாகரன் சிறப்பு இவற்றைக் கவிஞர் விளக்குகின்றார்.

கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியில் முறையே சிவ பெருமான், திருமால், நான்முகன், அருக்கன், விநாயகன், முருகவேள், நாமகள், உமையம்மை, சத்த மாதர் முதலியோர்க்குக் கவிஞர் வாழ்த்துக் கூறுகின்றார். இவற்றுள் சூரியனை வாழ்த்திக் கூறங்கால், கவி குலோத்துங்கனையும் இணைத்து வாழ்த்துகின்றார் : சூரியன் ஓராழி கொண்டு உலகின் இருளைப் போக்குவது போல, குலோத்துங்கன் உலகில் வறுமையாகிய இருள் நீங்க ஒப்பற்ற ஆழியைச் செலுத்துகின்றான் என்று கூறுகின்றார். நாமகள், இலக்குமி தேவி, வீர மாத ஆகிய மூவரும் அவ்வபயனுடைய புகழைக் கேட்டு அவனிடம் வீற்றிருக்கின்றனர்.

இலக்குமியும், வீர மாதும் அவனுடைய மார்பில் இருக்க, அதைவிட உயர்ந்த இடத்தில் இருந்து புகழைப் பரப்ப நாமகள் அவன் நாவில் வீற்றிருக்கின்றாள் என்று கவி அழகுப்படக் கூறுகிறார் :

“பூமாதும் சயமாதும் பொலிந்து வாழும்
புயத்திருப்ப மிகவுயரத் திருப்பள் என்று,
நாமாதும் கலைமாதும் என்னச் சென்னி
நாவகத்துள் இருப்பானை நவிலு வாமே.”

இறுதியாக, உலகில் வறுமை நீங்கி அறம் வளர, மழை, பயிர் முதலியவற்றை வாழ்த்திப் புலிக் கொடி ஒங்க வேண்டும் என்று கூறுகின்றார்.

வாழ்த்துப் பகுதிக்குப் பின்னர்க் கடைதிறப்பில் படைமள்ளர், கருணாகரன் இவர்களுடைய வீரம், வெற்றிச் சிறப்பு முதலியன கூறப்படுகின்றன. போர் மேற்சென்ற கருணாகரன், வீர மள்ளர் முதலியோர் குறித்த காலத்தில் வாராத காரணத்தால், அவர்தம் மனைவியர் கதவினைத் தாளிட்டுக்கொள்கின்றனர். கருணாகரன் முதலிய வீரர்களுடைய வெற்றிச் சிறப்பு, வீரம், குலோத்துங்கன் பெருமை முதலியவற்றைக் கூறி அவர்களைக் கதவைத் திறக்குமாறு வேண்டுகின்றார் ஒரு புலவர். இவற்றைக் கேட்ட தேவிமார்கள் பெரு மகிழ்வெய்துகின்றனர்.

மூன்றாவதாகக் காடு பாடியது என்னும் பகுதியில் காளிதேவி குடிகொண்டிருக்கும் பாலைவனத்தின் வெம்மையின் இயல்பு கூறப்படுகின்றது.

“காலையும், மாலையும் நண்பகலென்ன கடுமைகூர,
சோலை தேம்பிக் கூவல்மாறி,

நீரும், கிழலும் இன்றி நிலம் பயம்துறந்து,
புள்ளும்மாவும் புலம்புற்று இன்பம் இன்றித்
துன்பம் பெறும்,”

என்று நினைக்கத் தக்க வெம்மையாக அக்கடுவனம் விளங்கியது. காடு, மலை ஆகிய நிலங்களின் சில பகுதிகளில் மரம், செடி, கொடி முதலியன முதுவேனிலின் வெம்மையால் தீய்ந்து, அப்பகுதிகள் பாலை என்னும் பெயரைப் பெறுகின்றன.

பாலைவனத்தில் காரை, சூரை, வீரை, நெல்லி, தும்பை, கள்ளி, மூங்கில் முதலிய மரம், செடி, கொடிகளெல்லாம் வெம்மையால் கரிந்தும், ஒடிந்தும், பிளந்தும் எல்லாவிடங்களிலும் சிதறிக் கிடக்கின்றன. வெப்பத்தினால் பாறையில் வெடிப்புக்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. இரை தேடுவதற்கு வட்டமிடும் பருந்துகள் வெப்பம் தாங்காமல் ஓரிடத்திலும் நிலலாமல் பறந்து செல்லும். அவற்றினால் ஏற்படும் நிழலன்றி, அவ்வனத்தில் ஓர் இடத்திலும் வேறு நிழலைக் காண்டல் அரிதாயிற்று. முதிய மரப் பொந்துகளினின்றும் கிழப் பாம்புகள் புறப்படும். சில இடங்களில் வறண்ட நிலத்தினிடையே வெடிப்புக்கள் ஏற்பட்டு, அவ்விடங்களில் உள்ள மூங்கில்கள் முத்துக்களைச் சொரியும். கடுமையான இக்கானினின்றும் வீசுகின்ற வெங்காற்றினைத் தடுக்கவே கடல் அலைகளை வீசுகின்றது என்று தற்குறிப்பு அணி தோன்றப் பரணி ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு பாலைவனத்தின் இயல்பு கூறிய ஆசிரியர், அப்பாலையின் அருகில் உள்ள பாலை நிலக் கடவுளாகிய காளி தேவியின் கோவிலை வருணிக்கின்றார்.

முதலில் காளி கோவிலின் அமைப்பு கூறப்படுகின்றது. குலோத்துங்கனுடன் போர் செய்து தோற்ற வேந்தரின் தேவியர் உடன்கட்டை ஏறினர். அப்பொழுது அவர்களுடைய நவரத்தின ஆபரணங்கள் சிதறின. அந்த நவரத்தினங்களைக் கொண்டு கோவிலுக்குக் கருப்பக்கிரகம் அமைக்கப்பட்டது. சோழன் போரில் தன்னை எதிர்த்த பகைவர்களை வெட்டி வீழ்த்திய பொழுது அவன் துணித்த தலைகளைக் கற்களாக அடுக்குச் சுவர்கள் எழுப்பப்பட்டது. குலோத்துங்கனுடைய யானைகள் பகை நாடுகளில் மதில்களைப் பெயர்த்தெடுத்தபொழுது கிடைத்த கணைய மரங்கள் காளி தேவியின் கோயிலுக்குத் தூண்களாகவும், உத்திரங்களாகவும் அமைந்தன. பகையரசருடைய சின்னங்கள் நிலச்சட்டத்தின்மீது அழகு தரும்படி நிறுத்தப்பட்டன. துங்கபத்திரைப் போரில் அபயன் வென்ற யானைகளின் முகபடாங்கள், கோவிலின் வெளியிடங்கள் அடங்கப் போர்க்கப்பட்டன. வெள்ளை எலும்புகளினால் கோபுரமும், நெடிய மதிலும் அமைக்கப்பட்டன. அவை வெள்ளியால் அமைந்தன போலக் காட்சியளித்தன. வாயிலிடத்தே இரு பூத கணங்கள் இரண்டு இரும்புத் தூண்களை நிறுத்தின. மற்றொரு கணம் இன்றோர் இரும்பை மகர தோரணமாக வளைத்து, அத்தூண்களின்மேல் பொருத்தியது.

இத்தகைய கோவிலைத் தேவியின் கணங்கள் குதிரை வாலினாலாகிய கூட்டுமாற்றினால் அலகிட்டுச் சுடலை விளக்கை ஏற்றின. இக்காளி கோவிலில் அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த வீரர்கள் வணங்கி நின்று, “தேவீ! யாம் விரும்பும் வரங்களை எங்களுக்குத் தரு

வாய். நாங்கள் எங்கள் உறுப்புக்களையும் அரிந்து பலியாக வைப்போம் !” எனக் கூவித் துதிப்பார். சிலர் காளியினிடத்துக் கொண்ட பேரன்பு மிகுதியால் தம் முடைய சிரத்தையே அரிந்து வைப்பார். இவ்வாறான கற்பனைச் சித்திரங்கள் தோன்றக் கூறிக் கவிஞர் குலோத்துங்கனுடைய வெற்றிச் சிறப்புக்களை இடையிடையே வருணிக்கின்றார்.

காளியின் கோவிலில் தேவியை விட்டகலாமல் பல கணங்கள் தொண்டு செய்துகொண்டிருந்தன. அவற்றின் உருவம், செயல் முதலியவற்றைப் ‘பேய் பாடியது’ என்ற பகுதியில் கவி கற்பிக்கின்றார். பேய்களின் வாய் கொள்கலம் போன்றது. அவை பல நாளும் பசியால் மெலிந்தன ; பனங்காட்டில் உள்ள கரிய பனைகள் போன்ற கால்களையும் கைகளையும் கொண்டன ; நீண்ட நாள் உணவின்மையால் வற்றலாய் உலர்ந்திருந்தன ; கோரமாகக் காட்சியளிக்கும் கை, கால், பற்கள் முதலிய உறுப்புக்களைக் கொண்டன. இக்கணங்கள் தேவியின் குற்றேவலுக்குப் பணிந்து அவளை விட்டகலாது நின்றன.

இத்தகைய கணங்களின் சுழலில் காளி தேவி கொலு வீற்றிருந்தாள். அப்பொழுது இமயத்தினின்றும் ஒரு முதுமையான பேய்க்கணம் தோன்றித் தேவியின் முன்னர்ப் பல மாய வித்தைகளைக் காட்டியது. இவற்றைக் கவி ‘இந்திரசாலம்’ என்னும் பகுதியில் நகைச் சுவை எழக் கூறுகின்றார். ‘இந்திரசாலம்’ என்பது கண்டோர் வியக்குமாறு ஆற்றும் ஒரு வித மாய வித்தையாகும். இம்மாய வித்தை கூறும் முகத்தான் குலோத்துங்கனுடைய வெற்றிச் சிறப்பையும் விவரிக்கின்றார் கவி.

தீபக் கால் கட்டிலாகிய ஆசனத்தில் தேவீ கொலு வீற்றிருந்தாள். இடாகினி என்னும் ஒருவித கணங்கள் சாமரைகள் இரட்டின. அப்பொழுது தேவிக்குப் பணிவிடை புரியும் கோவில் நாயகக் கூளி, தேவியின் முன் பணிந்து நின்று, “தேவீ! ஒரு சமயம் இவ்விடத்தைச் சார்ந்த சில கணங்கள் நம்மை விட்டோடின. அவ்வாறு ஓடியவற்றுள் ஒரு முது பேய்தங்களை மீண்டும் காண இப்பொழுது வந்துள்ளது. அது யாதொரு பிழையும் செய்திலது; தங்களைக் காணக் காத்திருக்கின்றது,” என்று கூறிற்று.

தேவி முது பேயை உள்ளே விடுமாறு உத்தர விட்டாள் உத்தரவை ஏற்ற அது உள்ளே சென்றது; தேவியை வணங்கித் தன் பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டிற்று. தேவி அவ்வாறே அருள் செய்து அதனை மீண்டும் தன் கணமாக ஏற்றுக்கொண்டாள். பிறகு அது தேவியைப் பார்த்து, “தாயே! யான் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்ததும் இமயத்துக்குச் சென்றேன்; அங்குப் பல இந்திரசால வித்தைகளைக் கற்றேன்; அவற்றைக் கண்டருள வேண்டும்,” என்றது; தேவியின் உத்தரவுப்படித் தான் கற்ற மாய வித்தைகளைக் காட்டத் துவங்கிற்று.

அம்முது பேய் தன்னுடைய ஒரு கையில் ஒரு யானையின் துதிக்கையைக் காட்டிற்று. உடனே இமைப்பளவில் அது மற்றொரு கையில் மாறித் தலை யாகக் காட்சியளித்தது. அத்தலையினின்றும் குருதி நீர் சிந்தியது. அக்குருதி நீரைச் சில கணங்கள் பருகி, ‘எங்கள் அம்மை வாழ்க!’ என்று கூறி ஆரவாரித்தன.

‘குலோத்துங்கன் போரில் வெற்றி பெற்ற பொழுது நிகழ்ந்ததைக் காட்டுவேன்!’ என்று கூறி, ஒரு மாய வித்தை செய்யத் தொடங்கிற்று அம்முது பேய். இறந்துபட்ட குதிரைகளையும், வெட்டுண்டு துடிக்கும் வீரர் உடல்களையும், பயந்து ஓடும் யானைக் கூட்டங்களையும் தன் மாயத்தால் தோன்றுமாறு செய்தது. அப்பொழுது துணித்த தோள்களை நரிகள் இழுத்தன. நிலமடங்கலும் பிணக் குவியல்கள் தோன்றின. இவற்றைப் பார்த்த அங்குள்ள கணங்களே திகைத்து நடுங்கின.

மறுபடியும் அம்முது பேய் தன்னுடைய மாய வித்தையைத் துவங்கி, புதியதாக வேறு சில மாய உடற்குறைகளைக் காண்பித்தது. இவற்றைப் பார்த்த அங்குள்ள தேவியின் கணங்கள் அவை உண்மை என்று நினைத்து, அவற்றின்மேல் பாயும் பொழுது ஏமாற்றம் அடைந்து இடறிக் கீழே விழுந்தன. உடனே மாயத்தால் மற்றொரு பேய் தோன்றி, வறிதே ஓர் உடற்குறையைக் கௌவினாற்போல எயிற்றை அதுக்கியது. அங்குள்ள பேய்கள் மறுபடியும் மதிமயங்கி, அக்காட்சியை உண்மை என நினைத்து, அம்மாய உடற்குறைகள்மேல் தாவின. அப்பொழுது அவற்றின் நகங்கள் முறிந்து, விலாக்கள் ஒடிந்தன.

தேவியின் கணங்கள் இம்மாய வித்தைகளைக் கண்டு தம் தேவியைப் பார்த்து, “தேவீ! இம்முது பேய் இவ்வித்தையை உடனே நிறுத்தாவிடில் நாங்கள் யாவரும் மாய்வோம் என்பது உறுதி,” என்று கூவி, அவ்வித்தையை நிறுத்தியருளுமாறு வேண்டின.

உடனே முது பேய் காளி தேவியை நோக்கித்
 “தாயே! குலோத்துங்கன் கலைகளின் பெருமையை
 அறிந்தவன். ஆகையால், கலைஞர்கள் எல்லாக்கலையையும்
 அவன் எதிர் எடுத்தியம்பி அவன் அருளைப் பெறு
 வர். அது போல இன்று தாங்களும் என் வித்தை
 முழுமையையும் கண்டருள வேண்டும்,” என்று கூறி,
 மேலும் பல மாயங்களைச் செய்யத் தொடங்கியது.

அப்போது ஆண்டுள்ள பேய்கள் அதனைப்
 பார்த்து, “மாயப் பாவீ! மறுபடியும் எங்களை வருத்
 தவா நினைக்கின்றாய்? தேவியின்மீது ஆணை! நிறுத்
 திக்கொள்,” என்றன. உடனே தேவி முது பேயை
 மாய வித்தைகளை நிறுத்திக்கொள்ளுமாறு பணித்து,
 அது அவற்றைக் கற்ற வித்தைப் பற்றிக் கேட்
 டனள். அதற்கு அது, “நான் இமயத்தில் இருந்த
 போது அங்கிருந்த ஒரு தேவியின் அருளால் இவ்
 வித்தைகளைக் கற்றேன்; அங்கு இருந்த போது
 நிகழ்ந்த வேறு சில அரிய சம்பவங்களையும் கூறு
 வேன்,” என்று கூறத் துவங்கியது.

கவிஞர் சோழர்களுடைய அரசு பரம்பரையை
 இம்முது பேயின் கூற்றாக அமைத்துக் கூறுகின்றார்.
 கரிகாலன் இமயம் வரையில் சென்று வெற்றி பெற்று,
 இமயத்தில் செண்டு பொறித்த பொழுது முக்காலமும்
 உணர்ந்த நாரத முனிவர் அங்குத் தோன்றி, கரி
 காலனை வாழ்த்தி, வியாசர் பாரதத்தைக் கூறியருளி
 யது போல, சோழர் பரம்பரையை அவனுக்குக் கூறி
 எழுதுவித்ததாகக் கூறுகின்றார். அம்மன்னவன் முனி
 வர் அருளியபடி எழுதத் தொடங்கினான்.

முனிவர், சோழர் பரம்பரையை முக்காலமாக வகுத்து, மனு முதலிய ஆதிக்காலச் சோழரையும், பின்னர் கரிகாலன் 'அரியணை ஏறும் வரையில் உள்ள சங்க காலச் சோழரையும் கூறி, எதிர்காலத்தில் ஆளப்போகும் குலோத்துங்கன் வரையில் பிற்காலச் சோழரையும் பற்றிக் கூறுகின்றார். அவ்வாறு கூறுங்கால், சோழர்களுடைய பெருமை, வெற்றிச் சிறப்பு முதலியன விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

கவிஞர் பின்பு முறைப்படிப் 'பேய் முறைபாடு' என்ற பகுதியைக் கூறத் துவங்குகின்றார் : காளி தேவி சோழர் பெருமையைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியோடு வீற்றிருக்கையில் அங்குள்ள பேய்களெல்லாம் தம் தலைவியை அடைந்து, "பெருந்தேவீ ! குலோத்துங்கனால் காக்கப்படுகின்ற பூதங்களாகப் பிறவாமல் பேய்களாகப் பிறந்து கெட்டோம். நாங்கள் பசியால் வாடுகின்றோம். பாழடைந்த ஊருக்கு மதில் தேவையில்லாதது போலப் பசியால் வாடிப் பாழான எங்கள் உயிருக்கு உடல் தேவையில்லை. எங்களால் இனிப் பசிக்கு ஆற்ற முடியாது. நீ கோபித்தாலும் வேறு வழியில்லை. பசியால் வாடிய நாங்கள் எரிதற்குரிய விறகைப் போல ஆகிவிட்டோம் ; காற்றாடிகள் போலப் பறக்கின்றோம். அடியேங்கள் உய்யுமாறு அருள வேண்டும்," என்று கூறின.

இவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டு அருகில் இருந்த முது பேய் தேவியை நோக்கி, " தேவீ ! இமயத்தினின்றும் வரும்பொழுது கலிங்கத்தில் சில தீய நிமித்தங்களைக் கண்டேன். அந்நாட்டில் ஆண் யானை

களுக்குக் கொம்புகள் முறிந்தன ; பெண் யானை களுக்கு மருப்புக்கள் முளைத்தன. இவை இயற்கைக்கு மாருனவை. விளக்குகள் எல்லாம் ஒளி குன்றி எரிந்தன ; முரசங்கள் அவை இருந்த இடத்தில் தாமாகவே ஒலித்தன ; இராக் காலங்களில் வானவில் எழுந்தது ; சில வீடுகளில் பேராந்தைகள் தோன்றின ; நரிகள் ஊனையிட்டன ; பூமால்கள் புலால் நாற்றம் வீசின ; தடாகங்களில் குருதிநீர் சொரிந்தது. ஆனால் சோழ நாட்டிலோ மத யானைகள் போருக்குத் தயாராக நின்றன. இவையெல்லாம் சோழ நாட்டிற்கு நன்னிமித்தங்களாகவும், கலிங்க நாட்டிற்குத் தீய நிமித்தங்களாகவும் காணப்பட்டன. இவற்றை நோக்குங்கால், கலிங்க நாட்டில் அண்மையில் போர் மூளும் என்பதும் உறுதி," எனக் கூறிற்று.

இவற்றைக் கேட்ட தேவி பேய்களைப் பார்த்து, "இவையெல்லாம் உங்கள் நன்மைக்குத்தான். மேலும், சோழனுடைய யானை தன் மருப்பில் ஊனைக்குத்தி நின்றதை இங்குள்ள கணிதப் பேய் கனவில் கண்டதாகக் கூறிற்று; அக்கனவினால், அண்மையில் ஒரு போர் நிகழும் என்பது உறுதியாகிறது. இனி உங்களுக்குக் குறைவு இல்லை," என்று கூறினாள். இவற்றைக் கேட்ட பேய்கள் மிக மகிழ்ச்சியுற்றுத் துள்ளி ஆடி ஆரவாரித்தன.

கலிங்கப் போர் எழக்கூடிய நிமித்தங்களைக் கேட்ட கணங்கள், அப்போரை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தன. காளிதேவி, தனது கணங்கட்குக் கலிங்கப் போர் நிகழ்வதற்குக் காரணமான குலேசத்

துங்கனுடைய பிறப்பு, வளர்ப்பு முதலியவற்றைக் கூறத் தொடங்கினாள் :

திருமால் தேவகியின் மணி வயிற்றில் தோன்றினான். அவனே புவியின்கண் இருள் நீங்கவும், சூரியகுலம் ஓங்கவும் அம்மங்காதேவியின் திருவயிற்றில் குலோத்துங்கனாக அவதரித்தான். அரசர்களைத் திருமாலின் அவதாரமாகக் கூறுதல் மரபு. இவனுடைய பிறவியின் பொழுது துந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கினதாகவும், பூமாரி பொழிந்ததாகவும் கூறுவர்.

குலோத்துங்கன் வளர்ந்து கல்வி கற்ற திறத்தைக் கவிஞர் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார் : இவன் வீரமாதைப் புயத்திருத்தி, வீரவானை அரையில் செருகி, வாள் வித்தை கற்றான் என்றும், இந்திரன் ஐராவதத்தில் ஏறிச் செல்வது போல் தான் யானை மேற்சென்று பகைவர்களை வெல்லுவதாகக் கூறி, யானையேற்றம் முதலிய கலைகளைக் கற்றான் என்றும் கூறுகிறார். “சூரியன் ஏழ்பரி உகைத்து உலகிருள் நீக்குகிறான். ஆனால், நான் ஒரே பரியைச் செலுத்தி உலகின் கலியிருளைப் போக்குவேன்!” என்று இவன் கூறியதாகக் கவி வருணிக்கின்றார்.

இவ்வாறு அவனுடைய பிறப்பின் பெருமையையும், வளர்ந்த வரலாற்றையும் தேவி கூறி முடிக்கும்பொழுது அவ்விடத்துக்குத் தூது வந்தது போலக் கலிங்க நாட்டினின்றும் ஒரு பேய் தோன்றி, “தேவியின் கண்ங்களே! ஏன் இங்கு இருக்கின்றீர்கள்? கலிங்க நாட்டிற்கு விரைவாகச் செல்லுங்

கள்; மெலிந்த உடலை நிரப்புங்கள்! கழுகு, பருந்து இவற்றின் வயிறுகள் பீறிப் போயின. அங்குள்ள நிணங்களை உண்ண உங்கள் வயிறுகள் போதா; மேலும் பசி உண்டாகும்பொருட்டுத் துதி செய்யுங்கள்!” என்று கூறிற்று. உடனே அங்குள்ள பேய்கள் அபயனுடைய அவதாரத்தைக் கூறிய தம் முடைய தாயை வாழ்த்தி, மகிழ்ச்சிக் கடலில் தினைத்து ஆடின. இவ்வாறு கவிஞர் தேவியின் கூற்றாக அமைத்து, குலோத்துங்கன் பிறப்பு முதலியவற்றைக் கூறும் முகத்தான், கலிங்க நாட்டில் போர் உண்டாதற்குரிய காரணங்களையும் கூறுகின்றார்.

பின்னர்க் கவிஞர் ‘காளிக்குக் கூளி கூறியது’ என்னும் பகுதியை வருணிக்கிறார். கலிங்கத்தினின்றும் வந்த பேய், தேவியின் கணங்கட்கு மகிழ்ச்சியூட்டிய பின்னர்த் தேவியைப் பார்த்துக் குலோத்துங்கன் சோழ நாட்டை விடுத்துக் காஞ்சியில் தங்கியிருக்கையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை விளக்குகின்றது.

இப்பகுதியில் குலோத்துங்கனுடைய வள்ளன்மை, கடவுள் பகுதி முதலியன சிறப்பாகப் புலப்படுகின்றன. உதாரணமாக, குலோத்துங்கன் காஞ்சியை விட்டுப் புறப்படும்பொழுது அறங்கள் பல செய்து புறப்பட்டனன் என்பதால் அவனது வள்ளன்மையும், சிதம்பரம், திருவதிகை முதலிய இடங்களுக்குச் சென்றதால் அவனுடைய கடவுள் பக்தியும் புலனாகின்றன. இப்பகுதியில் காஞ்சியில் குலோத்துங்கன் கொலுவீற்றிருக்கும் காட்சியும், கருணாகரன் கலிங்கனுடன் போர் செய்யச் செல்லும் காட்சியும் கூறப்படுகின்றன.

பின்பு, 'கலிங்கத்துப் பரணி'க்கே நடுநாயகமாக விளங்கக்கூடிய 'போர்' என்னும் பகுதியில் கலிங்க நாட்டில் நிகழ்ந்த போரையும், இருதிறப் படைகளின் வீரச் சிறப்புக்களையும் கூளி என்னும் பேய் காளிக்குக் கூறியது போலக் கவிஞர் வருணிக்கின்றார். கருணாகரன் படைகள் பாடிவீடு கொண்டிருப்பதை அறிந்த அனந்தவன்மன், தன்னுடைய ஏழ் கலிங்கப் படைகளுடன் வந்து வளைத்துக்கொள்கின்றான். இப்பகுதியில், கலிங்க வேந்தன் படை திரட்டிய திறமும், கருணாகரன் படைகளின் வீரமும் நேரில் காணும் தெளிவுடன் வருணிக்கப்படுகின்றன. சோழர் படையைச் சேர்ந்த ஒற்றர்களுடைய திறமையும் நன்கு புலனாகின்றது.

கலிங்கத்தில் நிகழ்ந்த போர்க்களக் காட்சியை ஆசிரியர் 'களங்காண்டல்' என்ற பகுதியில் வருணிக்கின்றார். பதினெட்டு ஆண்டுகள் நடைபெற்ற தேவாசுரப் போர், பதினெட்டுத் திங்கள் நிகழ்ந்த இராமாயணப் போர், பதினெட்டு நாட்கள் மூண்ட பாரதப் போர் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் பயங்கர நிலையில் கலிங்கப் போர் நிகழ்ந்ததாகக் கவி கூறுகின்றார். போர்க்களத்தில் கணக்கற்ற பிணங்கள் கிடந்தன. இவற்றைக் கூற்றுவனது படுகளம் என்றே கவி கூறுகின்றார்.

யானைகள் குருதி வெள்ளத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மிதந்து சென்றன. இக்காட்சி மரக்கலங்கள் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து செல்லுதலை ஒத்திருந்தது. குதிரைகள் நிணச் சேற்றில் கால்கள் பதிய நின்றன. விருந்தினர்களும், வறியவர்களும் மேலும் மேலும் நெருங்கி உண்ண, முகம் மலருகின்ற பெரியோர்

கள் போலப் பருந்தினமும், கழகுக் கூட்டங்களும் தாமரை போன்ற முகத்தை உடைய வீரர்கள்மேல் படிந்தன. சில நரிக்கூட்டங்கள் படுகாயத்தோடு, இறக்கும் நிலையில் இருந்த வீரர்களிடம் சென்றன. அவை அவர்களுடைய உயிர் உடலை விட்டுப் போகும் வரையில் காத்துக்கொண்டிருந்தன. இக்காட்சி இறக்கும் அளவும் பிறருக்கு உதவாத கருமிகளை விரும்பிச் சார்ந்தவர்கள் போல இருந்தது.

குருதி வெள்ளத்தில் யானைகள் கொடிகளோடு கீழே விழுந்த காட்சி கணவரோடு எரி புகுந்து உடன்மடியும் கற்புடை மாதரைக் கவிஞருக்கு ஞாபகப்படுத்தியது. வீரர்கள் இறந்த இடத்தைத் தேடிக்கொண்டு கற்புடைய அரிவையர் தம் கணவருடன் தாமும் உடன்மடிய நினைத்துப் போர்க்களத்தில் புகுந்தனர்; அங்குச் சென்றதும் ஆங்குள்ள இடாகினி முதலிய பேய்களை நோக்கி, “எம் கணவர் கிடந்த இடம் எங்கே?” என்று கேட்டனர். அவர்களுக்குப் பதில் கிடைக்காத காரணத்தால் அவர்கள் பல இடங்களைத் தேடிப் பார்த்தனர்.

ஒருத்தி தன் கணவன் வாய் மடித்துக் கிடத்தலைக் கண்டு, “மணி அதரத்து ஏதேனும் வடு உண்டனையோ? நீ இதழ் மடித்துக் கிடப்பதற்குக் காரணம் என்ன?” என்று அலறிப் புலம்பி அவனுடன் ஆவி நீத்தனர். மற்றொருத்தி தன் கணவனைத் தழுவி வண்ணம் அவனுடனே தன்னுயிரையும் இழந்தாள். வேறொரு நங்கை அக்களத்துக் கிடந்த தன் கணவன் தலை ஒன்றினையே கண்டு அலறிக் கொண்டே, “போர் செய்யும் கையும் வாளும் எங்கே?”

மணி மார்பு எங்கே ? போர் முகத்து எவர் வரினும் புறங்கொடாத பெரிய வைரத்தோள் எங்கே ? ” என்று கேட்டுக்கொண்டே உயிர் நீத்தனர். இவ்வாறு கற்புடைய மாதர் பலர் அப்போர்க்களத்திலே உயிர் நீத்தனர்.

போர்க்களத்தில் வெண்மை நிறங்கொண்ட கொழுப்பு அவ்விடம் பறந்து வந்த கருங்காகத்தின் மேல் போர்த்தது. இதனால் அக்காகம் வெண் காகத்தைப் போன்று காட்சியளித்தது. வீரர் ஒருவரோ டொருவர் போர் செய்த பொழுது அவர்களுடைய வாள் பட்டு உடற்பகுதியிலிருந்து குருதி பீறிட்டு மேல் நோக்கி எழுந்தது. அக்குருதியின் நிறத்தால் கருமேகம் செம்மேகமாக மாறி அற்புதக் காட்சியளித்தது. யானைகள், குதிரைகள் முதலியவைகளுடைய குருதி நீரும், போர் வீரர்களுடைய குருதி நீரும் ஓரிடத்தில் சேர்ந்துத் தேங்கியிருந்தன. அந்நீரில் தாமரைப்பூவைப் போன்ற தேர்க் கொடிஞ்சிகள் கிடந்தன. அக்குருதி வெள்ளத்தில் கொடிகள் தாமரை இலை போன்று இருந்தன. அக்காட்சி ஒரு தாமரைத் தடாகம் போன்று விளங்கிற்று.

அம்புகள், வேல்கள் இவை மொய்த்துக் கீழே சாயாமல் நிற்கும் வீரர்கள், கழைக் கூத்தாடிகள் கயிற்றால் இழுத்துக் கட்டிச் சாயாமல் நிற்கும் மூங்கில் போன்று இருந்தனர். சில வீரர்களின் உடலில் வேல்கள் தைத்திருந்தன. அவர்களுடைய உடலைத் தின்னும்பொருட்டு அவ்விடத்திற்குப் பறவைகள் வந்தன. அப்பறவைகளின் உடலில் அவர்களிடத்திருந்த ஆயுதங்கள் தைத்ததால் அவை துன்புற்றன. யானை

வீரர்களுடைய தலைகள் போரில் அடிபட்டுக் கீழே விழுந்து உருண்டன. அவை வீரமகள் மேலே விட்டு விளையாடும் விளையாட்டுக் கருவிகளை ஒத்திருந்தன.

சில வீரர்களுடைய வாயினில் வேல்கள் புகுந்தன. அவ்வேல்களைப் பறிக்கும் வீரர்கள் காளம் ஊதிகளைப் போலக் காட்சியளித்தனர். படகோட்டிகள் துடுப்புக்களை ஊன்றிப் படகுகளை ஆற்றில் செலுத்துதல் போல, சில வீரர்கள் தம்முடைய மார்பில் தைத்த வேல்களை ஊன்றிக் குருதியாற்றில் ஓடும் தேர்மேல் நின்றனர்.

அப்போர்க்களத்தில் அம்புகள் கொழுப்புகளுக்கிடையில் கிடந்தன. அவற்றை அறியாத பருந்துகள் நிணத்தைக் கௌவிச் சென்றன. அப்பொழுது அக்கொழுப்புகளுக்கிடையே உள்ள அம்புகளின் கூரிய விளிம்புகளால் அவற்றின் வாய்கள் பிளவுண்டன.

இவ்வாறு போர்க்களத்தில் பல கொடூரக் காட்சிகளைக் கலிங்கப் பேய் காளிக்குக் காட்டியதாகக் கவி வருணிக்கின்றார்.

கவி, போர்க்களக் காட்சியை வருணித்த பின்னர் பரணியின் மரபின்படிக்கணங்கள் கூழ் சமைத்தல், வள்ளைப் பாட்டுப் பாடுதல் முதலியவற்றை வருணிக்கின்றார். இவ்வருணனைகளிலும் குலோத்துங்கனுடைய நிகரற்ற புகழ்ச் சிறப்புக்கள் கூறப்படுகின்றன.

பேய்க் கணங்களெல்லாம் ஒன்று கூடின. அவை நிராடித் தம்மைத் தூய்மைப்படுத்திக்கொண்டு,

வீரருடைய நிணங்களைக்கொண்டு, குருதியைச் சேர்த்துக் கலிங்கர் பற்களாகிய அரிசியைக் கொண்டு கூழ்சமைத்துக் காளிதேவிக்குப் படைத்துப் பின் தாமும் உண்டன என்று கவி கூறுகின்றார் ; இவற்றோடு பரணியின் மரபு தோன்ற, 'வள்ளைப் பாட்டு' என்ற பகுதியையும் உடன் கூறுகின்றார்.

'வள்ளைப் பாட்டு' என்பது, மகளிர் நெல் முதலிய வற்றைக் குற்றும்பொழுது தளர்ச்சி தோன்றாதிருக்கத்தம் தலைவர்களைச் சிறப்பித்துப் பாடும் ஒரு வகைப் பாட்டு. ஈண்டுப் பேய்க் கணங்கள், குலோத்துங்கனைத் தலைவனாகக் கொண்டு வள்ளைப் பாட்டுப் பாடி அரிசியைத் தீட்டியமைக்க. முரசாகிய உரலிலே யானைக் கொம்பாகிய உலக்கையைக் கொண்டு, கலிங்கர் பற்களாகிய அரிசியைக் குற்றியதாகக் கூறுகின்றார் :

“ கல்லைக் கறித்துப் பன்முறிந்து
கவிழ்ந்து வீழ்ந்த கலிங்கர்தம்
பல்லைத் தகர்த்துப் பழுவரிசி
ஆகப் பண்ணிக் கொள்ளீரே.”

“ இந்த வுறற்க ணிவ்வரிசி
எல்லாம் பெய்து கொல்யானைத்
தந்த வுலக்கை தனையோச்சிச்
சலுக்கு முலுக்கெனக் குற்றீரே.”

இவ்வாறு அரிசியாக்கிக் கூழுண்ட பேய்கள் அடியனை வாழ்த்தின என்று கவி கூறுகின்றார். பின்னர், 'என்றும், எங்கும் களிப்பு ஓங்கி, நாட்டில் அறம்மலிந்து, ஒழுக்கம் பரவி, துன்பங்கள் நீங்கி, உலகில் தற்புகழ் பரந்து, நாட்டில் மழை தவருமல் பெய்து

உலகம் வாழ்க!' என்று கவிஞர் வாழ்த்துக் கூறிய தமது காப்பியத்தை முடிக்கின்றார்.

“யாவ ருங்களிசி றக்க வேதருமம்
எங்கு மென்றுமுள தாகவே
தேவ ரின்னருள் தழைக்க வேமுனிவர்
செய்த வப்பயன்வி னைக்கவே.”

“வேத நன்னெறிப ரக்க வேயபயன்
வென்ற வெங்கலிக ரக்கவே
பூத லம்புகழ்ப ரக்க வேபுவிநி
லைக்க வேபுயல்ச ரக்கவே,”

என்று அமைந்துள்ளது அப்பாட்டு.

பரிசீல்

சயங்கொண்டார், ஒட்டக்கூத்தர், கம்பர் ஆகிய மூவரைக் கவிச் சக்கரவர்த்திகள் என்று சான்றோர் வழங்குவர். இவர்களுள் சயங்கொண்டார், காலத்தால் முற்பட்டவர். இப்புலவர் தம்முடன் வாதம் புரியும்பொருட்டுப் போந்த புலவர்களை வென்ற காரணத்தால், இவர் சயங்கொண்டார் என்று பெயர் பெற்றதாகக் கூறுவர்.

இப்புலவர் இளமையிலேயே கல்வி கற்றுத் தேர்ந்து பெரும்புலவர் ஆனார்; குலோத்துங்கனுடைய வள்ளன்மை, புகழ் முதலியவற்றைக் கேள்விப்பட்டு, அவனுடைய அவைக்களத்தை அடைந்தார். குலோத்துங்கன் - புலவர்க்கு அருளும் புரவலன்

ஆதலின், நுமது ஊர் யாது ?” என்று வினவினான்.
உடனே புலவர்,

“செய்யும் வினையும் இருளுண் பதுவும்
தேனும் நறவும் ஊனும் களவும்
பொய்யும் கொலையும் மறமுந் தவிரப்
பொய்தீர் அறநூல் செய்தார் தமதூர்
கையும் முகமும் இதழும் விழியும்
காலும் நிறமும் போலுங் கமலம்
கொய்யும் மடவார் கனிவா யுதரம்
கோபங் கமழந் தீபங் குடியே,”

என்ற செய்யுளால் விடையளித்தனர்.

இச்செய்யுளைக் கேட்டவுடன் அரசன் இவருடைய ஊர் ‘தீபங்குடி’ என்று அறிந்ததோடல்லாமல், இவருடைய புலமையையும் அறிந்தான் ; இவரைத் தன்னுடைய அவைக்களப் புலவராக ஆக்கிக்கொண்டான். இச்செய்யுளில் இவர் இரவில் உண்ணாமை, உயிர்க்கொலை புரியாமை முதலிய சமண சமயக் கோட்பாடுகளை விளக்கினமையால், இவர் முதலில் சமணராக இருந்திருத்தல் கூடும் என்றும், தமது பரணியில் சிவபெருமான், உமையம்மையார், விநாயகர் முதலியோரைப் பாடினமையால், இவர் குலோத்துங்கனை அடைந்த பின் சைவராக மாறி இருத்தல் கூடும் என்றும் ஆன்றோர் கூறுவர்.

இவருடைய புலமையின் பெருமையைப் பெரும்புலவர்களே போற்றியுள்ளனர். புலவர் ஏரூய்த் திகழ்ந்து

கவிச் சக்கரவர்த்தி என்னும் பட்டம் பெற்ற ஒட்டக் கூத்தரே இரண்டாம் குலோத்துங்கன்மீது தாம் பாடிய பின்னாத் தமிழில்,

“பாடற் பெரும் பரணி
தேடற் கருங்கவி கவிச்சக்ர வர்த்தி
பரவச் செஞ்சேவகஞ் செய்த சோழன்
திருப் பெயர செங்கீரை யாடியருளே,”

என்று கலிங்கத்துப் பரணியின் ஆசிரியராகிய சயங்கொண்டாரைக் கவிச் சக்கரவர்த்தி என்று மனமுவந்து பாராட்டுகின்றார் ; அதனோடமையாது தாம் பாடிய தக்கயாகப்பரணியிலும்,

“செருத்தந் தரித்துக் கலிங்க ரோடத்
தென்தமிழ்த் தெய்வப் பரணி கொண்டு
வருத்தந் தவிர்த்துல காண்ட பிரான்
மைந்தற்கு மைந்தனை வாழ்த்தி னவே,”

என்று இந்நூலைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரை எழுதிய அடியார்க்கு நல்லார் இவர் எழுதிய பரணிப் பாக்களிலிருந்து பல செய்யுட்களை மேற்கோள்களாகக் காட்டுகின்றார்.

கலிங்கப் போருக்குப் பின்பு ஒரு நாள் இப்புலவர் அரசவையில் குலோத்துங்கனோடு அளவளாவி வீற்றிருந்தனர். அப்பொழுது குலோத்துங்கன் இவரைப் பார்த்துப் “புலவீர் ! யானும் சயங்கொண்டான் ஆயினேன்,” என்று கூறினன்.

இம்மொழிகளைக் கேட்ட புலவர், “அரசரேறே ! கலிங்கத்தில் வெற்றி கொண்ட காரணத்தால், ‘சயங்

கொண்டான்' எனப் புகழ்ப் பெயர் பெற்றாய் ; சயங்கொண்டானைச் சயங்கொண்டான் பாடுதல் முறையே!" என்று கூறி, அரசனுடைய கலிங்க வெற்றியைக் குறித்துக் கலிங்கத்துப் பரணியைச் சிறந்த கற்பனை நயத்தோடு எழுதி முடித்தார்.

சொல் வளம், பொருள் வளம் நிறைந்த கலிங்கத்துப் பரணியைப் புலவர் அரங்கேற்றுங்கால், குலோத்துங்கன் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் ஒவ்வொரு பொற்றேங்காய் நல்கி, இவரையும் இவரது நூலையும் சிறப்பித்தனன் என்று கூறுவர் ; இறுதியில் கவிச் சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டத்தையும் இவருக்கு நல்கினான்.

இவருடைய பரணிப் பாடல்கள் ஆற்றோட்டம் போலத் தங்கு தடையின்றித் 'தமிழிழைமுகு நறுஞ்சுவை' என்று எண்ணத் தக்க நிலையில் துய்த்தற் குரியனவாய் விளங்குகின்றன. இவரது பாடல்கள் எண் வகை மெய்ப்பாட்டோடு அமைந்திருப்பினும், வீரம், நகை ஆகிய சுவைகள் விரவிப் படிக்கப் படிக்க இன்பத்தை ஊட்டுவனவாய்த் திகழ்கின்றன. நால்வகைப் படைகளும் போர் செய்யுங்கால் போரை நேரே காணும் நிலையில் வீரச்சுவை ததும்பச் செய்யுட்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றுக்கு எடுத்துக் காட்டாகத் துவக்கத்திலேயே,

“வெருவர் வரிசிலை தெறித்தநாண்

விசைபடு திசைமுகம் வெடிக்கவே

செருவிடை அவரவர் தெழித்ததோர்

தெழிஉல குகள்செவி டெடுக்கவே,”

என்றும்,

“ எறிகட லொடுகடல் கிடைத்தபோல்
இருபடை களும்எதிர் கிடைக்கவே,”

என்றும் வீரம் ததும்ப அமைந்திருக்கின்றன.

கலிங்கர் படைவீரரிடையே காணப்பட்ட அச்சம், அதனால் ஏற்படும் நகை முதலிய மெய்ப்பாடுகள் நயம்பட அமைந்துள்ளன. இவற்றிற்குக் கீழ்க்காணும் எடுத்துக்காட்டுகள் சான்றாகும் :

கருணாகரன் ஓர் அணிபெற்ற யானைமீது இவர்ந்து போர் முகத்தே தோன்றுகிறான். தலைவனைக் கண்ட சோழர் படையினர் மேலும் சீற்றத்துடன் போரிடுகின்றனர். அச்சீற்றத்தை ஆற்ற மாட்டாத கலிங்கர் நிலைகுலையத் தொடங்குகின்றனர். இனிப் போரில் வெற்றி காண முடியாதெனக் கண்ட கலிங்க வேந்தன் போர் முகத்திலிருந்து மறைந்தோடி விடுகிறான். தலைவனில்லாத தானையாகிறது கலிங்கர் படை. படைவீரர்கள் புறங்காட்டி ஓடத் தலைப்படுகின்றார்கள் ; ஓடி, புறத்தேயுள்ள குகைகளில் ஒளிகின்றார்கள். அவ்வீரர்கள் தாம் அவ்வாறு ஓடி உயிர் பிழைத்தமைக்குத் தத்தம் முதுகுகளை வாழ்த்தியதாக நகையெழுக் கூறுகின்றார் கவி :

“.....

முழைக னுழைவர்கள் போரி லின்றும்
முதுகு செய்யுமுப கார மென்பரே.”

கலிங்க வீரர்கள் தம் ஆடை குலைய ஓடிப் பிழைத்தமையைக் கவிஞர் வருணிக்கும் பாடலை மற்றோர் எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளலாம் : சில வீரர்கள் ஓடுகையில் அவர்களுடைய ஆடைகள் குலைந்து,

வீழ்ந்து போயின. அப்போது அவர்கள் ஒரே கலிங்கத்தை(ஆடையை)க் கிழித்துப் பாகுபாடு செய்து அணிந்துகொண்டு ஓடினராம். 'கலிங்கம்' என்ற ஒரே சொல்லை இரு பொருளில் அமைத்து, கலிங்கம் அழிந்த நாளான அன்று அவ்வீரர்கள் உடுக்க ஒரு முழுக் கலிங்கம்கூடப் பெற முடியாமல் ஓடினார்கள் என்று இகழ்ச்சிக் குறி தோன்றப் பாடுகின்றார் :

“ஒருக லிங்கம்ஒ ருவன் அழித்தநாள்
ஒருக லிங்கம்ஒ ருவரு டுத்ததே.”

தேவி முன்னிலையில் கலிங்கப்பேய் தான் இமயத்தில் கற்ற வித்தையனைத்தையும் காட்டும் பொழுது பேய்கள் எல்லாம் மாயத்தால் அமைந்த ஒரு புதுப் பேயைக் கண்டு தாவி இடறி வீழ்ந்த காட்சியை வருணிக்குமிடத்தும், பேய்கள் கூழ் உண்பதைக் கூறுமிடத்தும் நகைச்சுவை பொங்கி எழுகின்றது.

அந்தணப் பேய் ஒன்று, “பகவதி பிட்சாந்தேகி!” என்று பிச்சை கேட்டலும், சமணப் பேய்கள் ஒருபொழுது உண்ணலும், பௌத்தப் பேய்கள் தோள் மறையப் போர்வை போர்த்து இருத்தலும், ஊமைப்பேய் பதலி நிறைந்த கூழைக் கையாற்காட்டி வயிற்றைத் தடவிப் பசியை அறிவித்தலும் உலகவழக்கின் எடுத்துக்காட்டுகளாக விளங்குகின்றன.

இவ்வாறு சுவைக்கச் சுவைக்க இன்பந்தரும் இந்நூல் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குரிய சோழர் வரலாறுகள் முதலியவற்றை அறிதற்கும் பெரிதும் துணை ஆரிகின்றது.

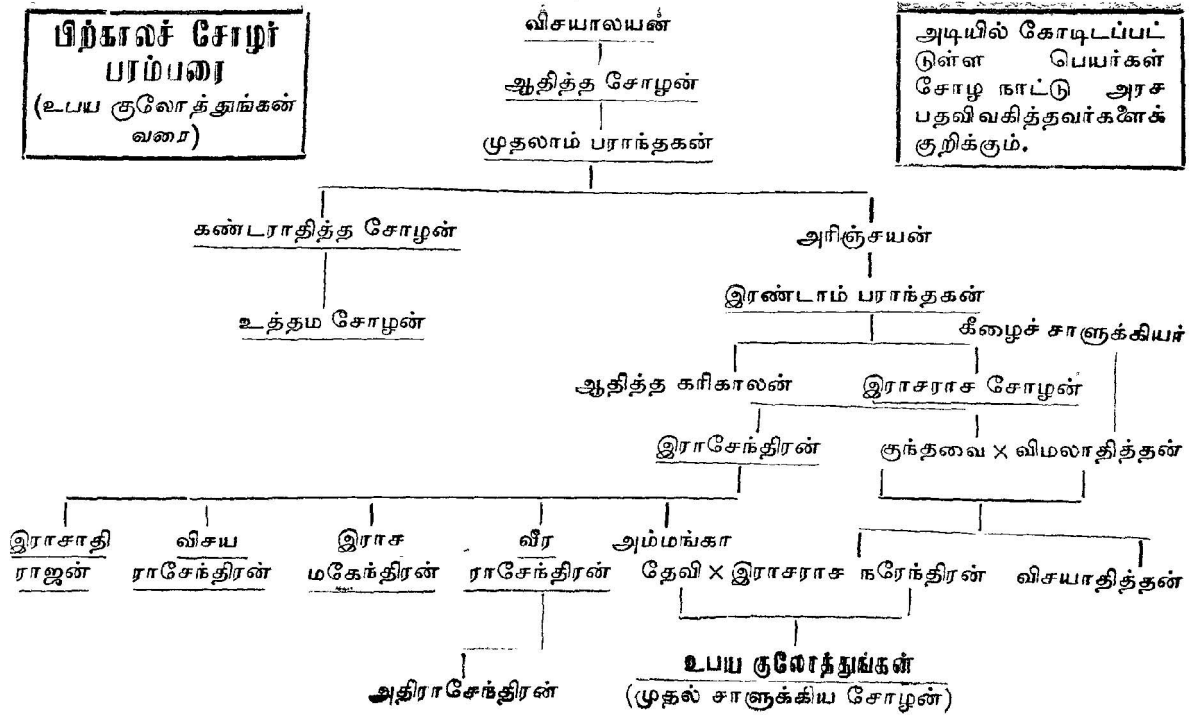
இப்புலவர், வணிகர்மீது 'இசையாயிரம்' என்ற நூலை எழுதியதாகத் தமிழ் நாவலர் சரிதையால் அறிகின்றோம். மேலும் இவர், விழுப்பரையர் என்னும் ஒரு தலைவர்மீது உலாமடல் என்னும் நூலையும் எழுதியதாகத் தெரிகின்றது.

இவ்வாறு கவிச் சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டப் பெயருடன் திகழ்ந்த இவர் இயற்றிய கலிங்கத்துப் பரணி பழந்தமிழ் இலக்கியத்தின் அழியாச் செல்வமாய் விளங்குகின்றது.

**பிற்காலச் சோழர்
பரம்பரை**
(உபய குலோத்துங்கன்
வரை)

அடியில் கோட்டப்பட்டுள்ள பெயர்கள் சோழ நாட்டு அரச பதவி வகித்தவர்களைக் குறிக்கும்.

தேர்வுக்குதவும் பயிற்சிகள்

1. மனுச் சோழன், சிபி, காந்தன் இவர்களுடைய ஆட்சியின் பெருமைகளை எழுதுக.
2. கரிகாலனுடைய வெற்றி, ஆட்சிச் சிறப்பு இவற்றை விளக்கி எழுதுக.
3. விசயாலயன், கண்டராதித்தன் இவர்கள் ஆற்றிய பெருஞ்செயல்களை எழுதுக.
4. இராசராசன் வெற்றி, ஆட்சிச் சிறப்பு இவற்றை விளக்கி எழுதுக.
5. குலோத்துங்கன் வேங்கி நாட்டாட்சியை ஏற்ற வரலாற்றை எழுதுக.
6. அபயன் சோழ நா. ாவரசுப்பட்டம் பெற்றதையும், அரியணையேறிய வரலாற்றையும் எழுதுக.
7. குலோத்துங்கனுடைய அரசாட்சிச் சிறப்பு எவ்வாறு வருணிக்கப்பட்டுள்ளது?
8. கருணாகரனுடைய வரலாற்றினை எழுதுக.
9. குலோத்துங்கன் காஞ்சியம்பதிக்குச் சென்ற காரணத்தையும், இடை வழிகளில் கண்ட காட்சிகளையும் எழுதுக.
10. காஞ்சியில் குலோத்துங்கன் கொலு வீற்றிருந்த காட்சியையும், அங்கு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் விவரித்து ஒரு கட்டுரை எழுதுக.
11. கலிங்கத்தின்மேற்சென்ற சோழர் படையெழுச்சியை விளக்கி எழுதுக.

12. அனந்தவன்மன், எங்கராயன் இவர்சட்கிடையில் நிகழ்ந்த உரையாடல்களை எழுதுக.
13. கலிங்கப் போர்க் காட்சிகளை விவரித்து எழுதுக.
14. 'களங்காண்டல்' என்ற பகுதியைக் கவி எங்நனம் வருணித்துள்ளார் ?
15. கலிங்கத்துப்பரணியின் சிறப்பியல்புகளை எழுதுக.
16. சயங்கொண்டார் வரலாற்றினையும், பெருமைகளையும் விவரித்து எழுதுக.

குறிப்பு :— ஒவ்வொரு விடையும் ஒன்றரைப் பக்க அளவில் இருத்தல் வேண்டும்.

Univ. Grants Commission

